

Ind ai trei și toți
ei vor la demon-
strație!
Fotografie de
A. LOVINESCU

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

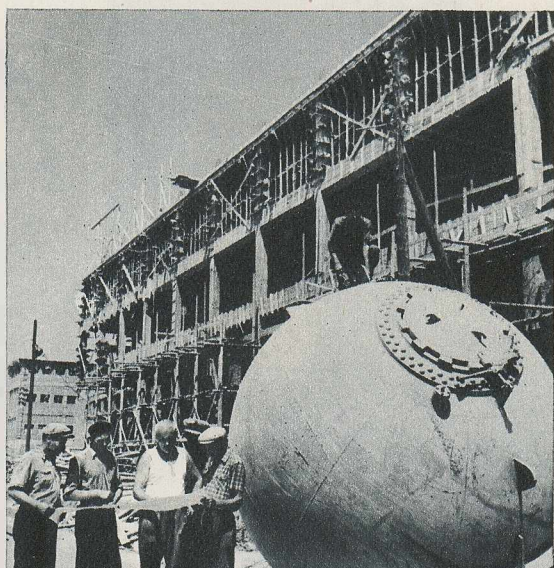
FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

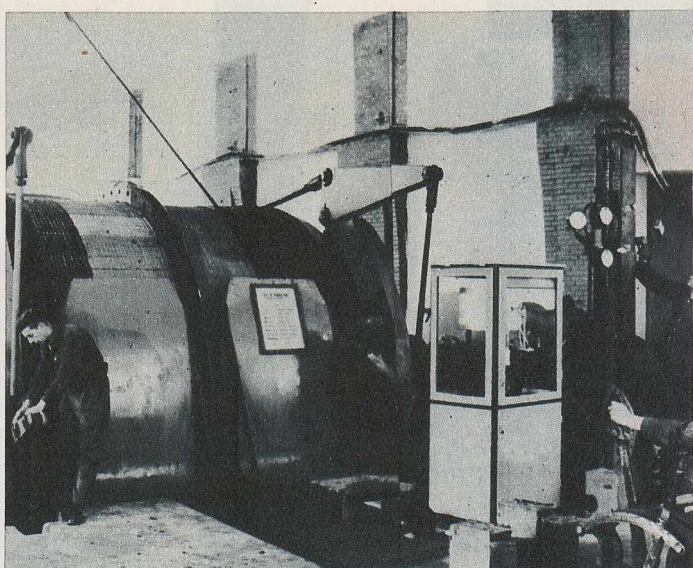
În acest număr:

PRIVIȚI CU NOI

- Pag. 5-6-7 — Pentru hrana pământului — reportaj de E. Dascălu.
- Lecție de vioară — poezie de Alexandru Andrișoiu.
- Amintirea — poezie de George Demetru Pan.
- Pag. 8-9-10 — Irakul pe un nou drum — de I. Bodea.
- Cîntec algerian — poezie de Mihail Cosma.
- Pag. 11 — Cuvîntul lui Popa Anton — de Petru Vintilă.
- Pag. 12-13 — 5 minute în cinci institute — reportaj de Viorica Filipoiu.
- Pag. 14-15 — Vă prezentăm un mare film sovietic: „Comunistul”
- Pag. 16 — Allan F. Dulles va fi arestat de J. Edgar Hoover? — pamflet de Lascăr Sebastian.
- Din lăzile cu vechituri... — de Andrei Dragu.
- Pag. 17 — Scriitori și cărți: prezentarea volumelor de reportaje despre Uniunea Sovietică: „De la Tian-Șan la munții de Jasp...” și „Țara dintre zăpezi și portocali”.
- Consemnări literare.
- Pag. 18-19 — O expoziție și unele deficiențe în îndrumarea artiștilor plastici amatori — de Șt. Banu.
- Farul 4 — capitolul XVII — roman de Maria Roman.
- Pag. 20 — Pisica — foileton de P. Dinescu și I. Craioveanu.
- Pag. 21 — Un film mincinos — corespondență din Roma de Bruno Rossi.
- Pag. 22-23 — Frumusețe și forță — fotoreportaj de A. Mihailopol.
- Pag. 25 — Hussein și umbrele lui... — de Septimiu Lăzărescu.
- Pag. 26 — Fotocronica externă.
- Pag. 27 — În jurul globului: Vă prezentăm R.D. Vietnam.
- Pag. 28 — Sport.

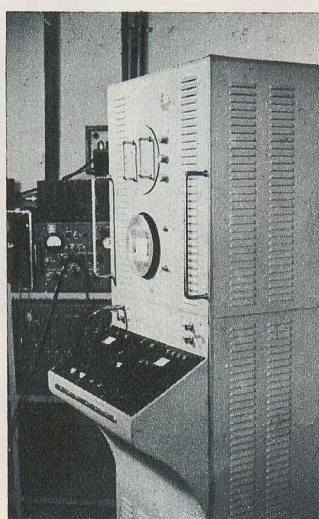
UNUL DIN FIERBĂTOARELE SFERICE cu care va fi utilat combinatul de celuloză și cartoane din stuf de la Chișcani-Brăila face obiectul de studiu al montorilor. El primește lămuriri de la maestrul coordonator Enache Petre asupra felului cum va trebui montat.

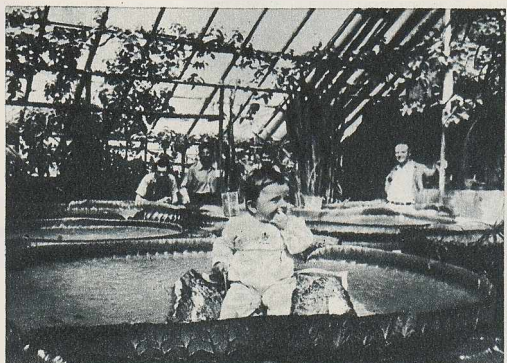
LA PUȚUL „7 NOIEMBRIE” de la mina Vulcan a fost instalată o mașină sovietică de extracție, cu ajutorul căreia capacitatea puțului se va dubla. Mecanizarea proceselor de muncă în mina Vulcan și calificarea oamenilor a făcut ca productivitatea muncii să crească cu 40 la sută față de 1947.

ÎN CENTRUL CRAIOVEI se ridică noul blocuri de locuințe muncitorești. Cele două blocuri — A și B — terminate au respectiv câte 28 și 40 de apartamente și numeroase magazine.

SPECIALIȘTII DE LA INSTITUTUL DE FIZICĂ ATOMICĂ al A.C.R.P.R. au realizat un nou aparat pentru studierea radiațiilor nucleare: Aparatul de amplitudine cu memorie electronică. Construit pentru prima oară în țara noastră și executat în întregime din proiecte originale, acest aparat analizează șase la măsurarea energiei gama ale diferiților izotopi prin reacția atomică. Cu ajutorul noului aparat se deosebește cu mare precizie puritatea elementelor care formează obiectul studiului și care nu poate fi stabilită în alte moduri.

COPILUL STĂ PE O FRUNZĂ! Da, pe o frunză de „Victoria Amazonica”, o plantă tropicală care crește de-a lungul unor ape sudamericane. De data aceasta, ea se află într-una din seralele Grădinii Botanice din Cluj, unde s-a amenajat un acvariu cald în care cresc diverse plante tropicale. Frunzele plantei „Victoria Amazonica” ating, în seră, un diametru de 1,85-1,90 m și pot susține o greutate de 8-12 kg. Ele constituie o adevărată capodoperă arhitecturală vegetală.

Fotografie de I. CORIBAN

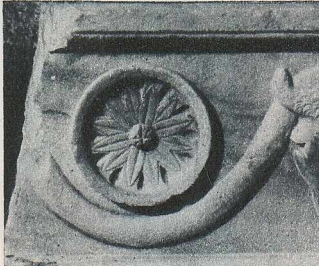
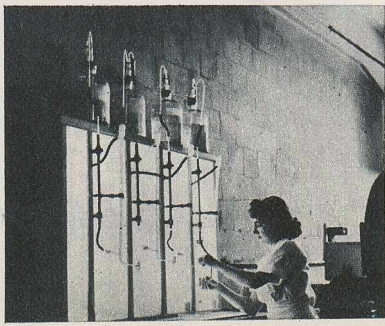

ADY ENDRE, marele poet revoluționar maghiar, a locuit în această casă modestă din orașul Carei între anii 1891-1892, pe cînd era elev la liceul din acest oraș.

Fotografie de T. LUPU

PURITATEA NOILOR MEDICAMENTE este riguros controlată în laboratorul special de control al Institutului de Cercetări Chimico-Farmaceutice. Verificarea se face cu ajutorul unui cadran fluorescent.

Fotografie de M. MAYER

TEMPLU HELENISTIC. În nord-vest al cetății Histria s-au găsit elementele unui templu de mare vechime din epoca helenistică, în afară de soclu. Iată un fragment din fruntea „bucurii și ghirlandă”. Scheletul lui de bou, ca și ornamentul floral aluziv la jertfele animatoare precum aicii.

ASPECTE BUCUREȘTENE

DE LA MAREA

SĂRBĂTOARE A ZILEI

DE 23 AUGUST

Fotografii de A. LOVINESCU, A. MIHAILOPOL și S. STEINER

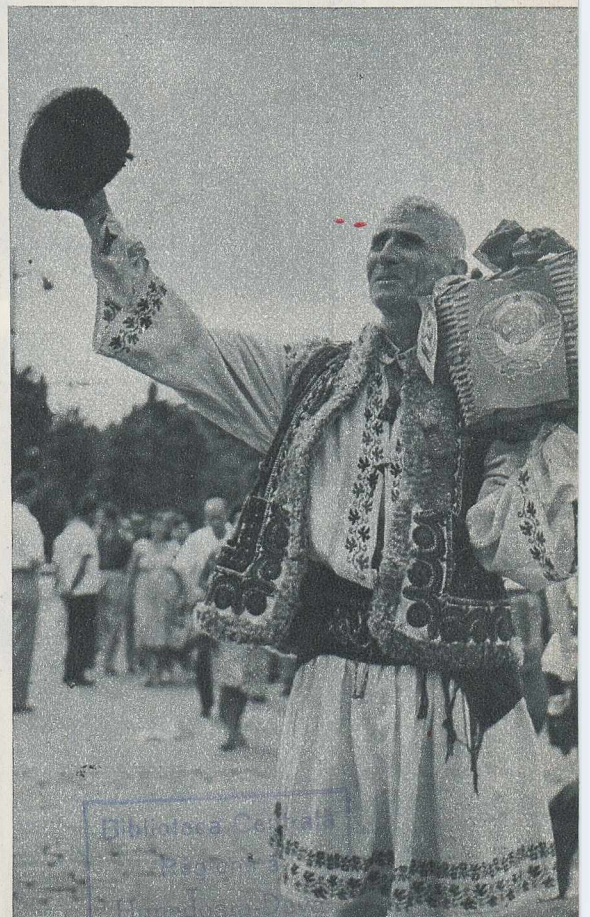

Primele coloane de oameni
ai muncii.

Cântec vesel închinat mării sărbători.

Un salut din toată inima conducătorilor
partidului și statului.

Biblioteca Centrală

Defilează unitățile armatei noastre scumpe.

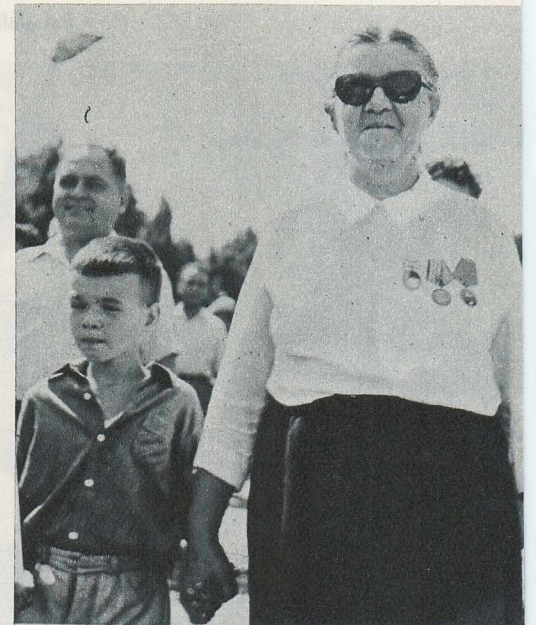
În pas elastic, într-o admirabilă ținută, defilează gărzile muncitorești.

Pitorescul multicolor al baloanelor.

Și vânătorii au venit încolonați.

Mama eroină (tovarășa Păuna Marin).

← Comandantul cel mititel.

Pe covorul de iarbă, închinând un pahar vin pentru pace și prosperitate (familia cefei Tudor Popescu de la Gara de Nord).

Reporterii foto și cinematografici în plină activitate.

ENTRU

RANA

ĂMÎNTULUI

Reportaj de
E. DASCAIU

Fotografii de
A. MIHAILOPOL

O NOUĂ MARE CONSTRUCȚIE INDUSTRIALĂ

La Hamangia (Al-tîn-tepe), în Dobrogea, se găsesc importante zăcăminți de pirită. (Dv., ca și mine, o știți încă din școala primară). Tot în Dobrogea se află lacul Siut-Ghiol

asta am învățat la școală), iar ele lui au fost găsite bune pentru anumite utilizări în industrie. Sfirșit, tot în Dobrogea se află mocentrala Ovidiu II (asta am mai învățat la școală, de rece pe vremea când eram elev, gurii „cai putere” din Dobrogea erau mârfoagele și asinii). Chimistii noștri au ajuns la concluzia că, reunind la Năvoari aceste trei elemente dobroge, se poate obține... un surplus de un milion de tone cele pe an.

PUȚINĂ CHIMIE ȘI PUȚINĂ ECONOMIE

Nu știu nici măcar cu aproximație când s-a întâmplat asta. Ce ce e sigur este că odată, mult, oamenii au acumulat o mare experiență de viață, cât

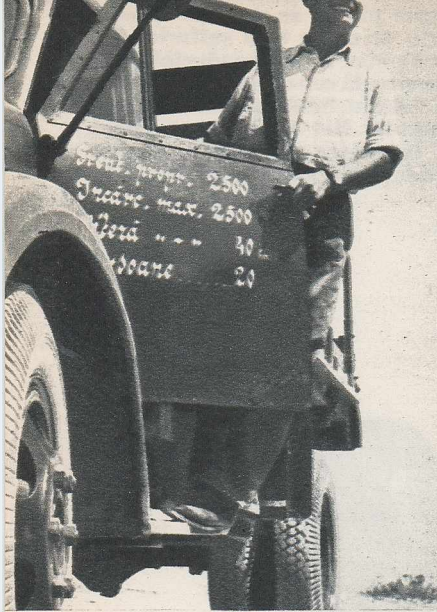
să-și dea seama — chiar la cei mai scăzut nivel de empirism — că pământul care-i hrănește trebuie la rândul său hrănit. Se înțelege că, atunci când au răsturnat pe brazdă prima roabă cu gunoi, străbunii noștri habar n-aveau de existența azotaților și a fosfaților și, cu atât mai puțin, de complicatul proces biochimic de asimilare a hranei de către plante. Au intuit însă că pământul este o parte a necuprinsului și complexului fenomen al vieții; că între pământ, apă, plante, viață în genere, există tainice legături și că, dacă vor să trăiască mai bine, trebuie să-și bată capul cu ele, să le descopere și să le slujească cu muncă și pricepere. Timpul irosit în temenele și jertfe aduse diverșilor zei ai recoltelor (niște zei neputincioși, lipsiți fiind de substanțe azotoase și fosforice) oamenii au început să-l folosească cercetînd ce și cum anume îi trebuie mamei-pământ ca să-și hrănească puii-grîu, pomi, în și celelalte. Din experiență empirică, hrănirea pământului a devenit obiect de cercetare științifică, iar în acele țări în care totul este pus în slujba omului și a traiului lui mai lesnicios, hrănirea pământului — pentru ca el să-și sporească rodul — a devenit un comandament al economiei.

Pentru împlinirea acestui comandament, statul nostru a mobilizat mari forțe umane și importante resurse materiale. Pregătirea pe scară industrială a îngrășămintelor chimice este un lucru de seamă. Ea implică lucrări de construcții și instalații tehnice de mari proporții. Să luăm, de pildă, prepararea superfosfaților, îngrășămint chimic de mare randament. Materia lor primă de bază, apatita, o importăm; ea ne sosește pe mare tocmai din peninsula Kola, din nordul îndepărtat al mării Uniunii Sovietice, sau din Maroc. Din apatită se obțin fosfați triciclici; aceștia însă sînt insolubili în apă — ca atare cu neputință de absorbit de către rădăcina plantei o dată cu apa din pământ. Pentru a fi transfor-

Directorul U.S.N., tov. Grădinaru.

Despre plumb se vorbește adesea într-o uzină de acid sulfuric. Din plumb sînt făcute conductele prin care circulă corosivul acid. Inginerul Valeriu Răileanu dă îndrumări sudorului Ilie Țainea în legătură cu instalarea răcitoarelor pentru oleum (acid sulfuric concentrat).

Tinărul Constantin Constantiu, unul dintre cei mai destoinici șoferi ai U.S.N. Până acum cîțiva ani, feciorul colectivistului Constantin din Năvodari nu știa să „conducă” decît lotca pescărească pe lacul Tașaul.

mată în fosfați mono și biciclici solubili, apatita are nevoie de acțiunea acidului sulfuric. Așadar, pentru a ajunge la îngrășămint, iată dintr-o dată pusă problema complicată a unei largi producții industriale de acid sulfuric, adică de transformare a materiei prime — pirita — în bioxid de sulf, a bioxidului de sulf în trioxid de sulf, a trioxidului de sulf în acid sulfuric.

Am vizitat recent uzina de acid sulfuric și superfosfați (U.S.N.) de la Năvodari, a cărei sarcină — aceea de a rezolva de la A la Z problema producerii de superfosfați — va fi în curînd îndeplinită. Vă prezentăm, în cadrul acestui reportaj, cîteva imagini fotografice luate aici și care vă vor reda într-o oarecare măsură, amploarea acestei noi și impresionante construcții a industriei noastre chimice. Nu mă pot opri însă să vă împărtășesc și cîteva din problemele puse în fața colectivului de direcție, a inginerilor, tehnicienilor și muncitorilor uzinei, în această fază a lucrării.

CADRE, CADRE, CADRE...

Așa cum informează presa, U.S.N. se află în aceste zile în febra pregătirilor pentru intrarea efectivă în producție. Construcția și instalațiile sînt gata sau aproape gata, se execută diverse probe pentru verificarea lor. Mai întîi va începe să funcționeze secția

de acid sulfuric, curînd după ea, și cea de superfosfați. Începută în anul 1955, uzina aceasta a avut de rezolvat numeroase și dificile probleme, în vederea introducerii celor mai noi instalații industriale de specialitate, cu deosebire în ce privește mecanizarea și automatizarea procesului general de producție. La ora aceasta se poate spune că problema a fost rezolvată cu ajutorul specialiștilor sovietici (cea mai mare parte a instalațiilor sînt de proveniență sovietică). A rămas însă problema, de loc simplă, a recrutării și mai ales a formării de cadre calificate, în stare să stăpînească modernele și delicatele utilaje. Întregul colectiv al uzinei este mobilizat la rezolvarea acestei sarcini primordiale.

De remarcă că aceasta nu este de fel o problemă a prezentului, ci are în vedere un întreg șir de ani de aci înainte. Să luăm, de pildă, nevoia de cadre de muncitori calificați în asemenea pro-

la specializare, în diferite uzine înrudite din țară: la Combinatul chimic „I.V. Stalin” din orașul Victoria și Uzinele chimice de la Valea Călugărească și Copșa Mică — pentru specialitatea chimie; la Tirnăveni — pentru șamoterie; la București — pentru pompe centrifuge și materiale anticorozive. De la Copșa Mică s-a aflat de curînd vestea plăcută că echipa „năvodărenilor” a fost fruntașă pe uzină. În momentul de față, toți absolvenții se află la Năvodari și lucrează la finisarea montajelor și efectuarea probelor prealabile.

Pe de altă parte, uzina a încheiat o serie de contracte de bursă cu elevi ai școlilor profesionale de la Tirnăveni și Copșa Mică; de asemenea, cu elevi ai școlii de maștri chimiști de la Ocna Mureș. Au fost trimiși la specializare în U.R.S.S. trei dintre elementele cele mai destoinice din uzină: inginerul Constantin Stoica și maștrii cuptorari Alexandru Vasile și Ștefan Stoian. O altă serie

Un exemplu de folosire a tehnicii celei mai înaintate este această estacadă cu transportor de 84 metri.

fesii de bază ca: operatori chimiști, mecanici pentru pompe centrifuge, electricieni pentru instalații speciale de înaltă tensiune, plombori, lăcătuși de specialitate etc. etc. În ciuda unei mecanizări și automatizări foarte avansate, asemenea profesioniști sînt necesari în număr relativ mare. De unde să-i recrutezi? Nu trebuie uitat că ne aflăm în Dobrogea, la malul mării, înconjurați de sate de pescari sau de muncitori ai pămîntului, care n-au avut prilejul pînă acum să-și dea seama în ce măsură profesiunea de chimist este atractivă pentru ei. Uzina a anunțat deschiderea a două cursuri de calificare în profesiile care o interesează, cu o durată de trei luni — unul la Constanța, altul la Năvodari. Doritori să descopere tainele preparării îngrășămintelor s-au găsit mai ales printre muncitorii și brigadierii care au lucrat pe șantierul de construcție al uzinei. După absolvirea acestor scurte cursuri, ei au fost trimiși

de ingineri a făcut practică de specialitate la uzinele din țară și, în sfîrșit, o seamă de cadre de conducere au fost recrutate de la alte uzine, unde dificultățile începutului au fost depășite.

Spuneam mai înainte că în uzină problema cadrelor este privită și în perspectiva viitorului. De aceea uzina a „ochit” o serie de absolvenți ai școlilor medii teoretice din Constanța; s-a stat de vorbă cu ei, au fost îndemnați să urmeze studii superioare de chimie și cei care au acceptat au fost angajați „moral” în uzină. Ca prim salariu li s-au oferit gratuit preparatori, care să-i ajute în vederea examenului de admitere în facultate. De această treabă se ocupă inimosul inginer Ion Tudosescu, el însuși proaspăt absolvent al politehnicii. (Nu mă pot reține să nu relatez acest amănunt din biografia sa: în anul 1949, Ion Tudosescu mai era muncitor săpunar la fabrica „Stela” din București).

Nu încapă îndoială că problema cadrelor la U.S.N. va fi re-

zolvată cu succes. Mă îndrituiește să fac o asemenea afirmație în sufleteșirea cu care luptă pentru îndeplinirea acestei sarcini oameni dintr-o bucată, comuniști sau fără de partid, ca inginerii Enache, Cîrjan, Tudosescu, ca maistrul Vasile Chira sau ca muncitorul Naghi și, evident, conducerea uzinei în frunte cu directorul ei, tovarășul Grădinaru.

TREI PUNCTE DIN PLANUL COMUNIȘTILOR

Este cumplit de greu să-l susțagi de la treburi măcar pentru trei minute pe tovarășul Enache, secretarul organizației de bază P.M.R. din uzină; în biroul lui de 2/2 metri, unul intră, altul iese, iar pe masa lui se îngrămădesc spre rezolvare lucrări peste lucrări; gîndiți-vă că sarcina lui profesională este legată tot de problema cadrelor. I-am smuls totuși trei minute. Nu mai mult. Mi-a enumerat trei puncte esențiale din obiectivele comuniștilor de la U.S.N. Vi le redau întocmai: 1) Mobilizarea tuturor pentru terminarea în cel mai scurt timp a lucrărilor și intrarea din plin în producție. 2) Oameni buni în toate secțiile uzinei. 3) Lucru de calitate.

În legătură cu acest al treilea punct, tov. Enache a fost ceva mai puțin lapidar. A adăugat: „dacă nu deschidem acum ochii mari, mari de tot, o să ne doară capul mai tirziu... Nici un șurubel n-are voie să fie pus la locul lui altfel decît în modul cel mai perfect...” Și și-a cerut scuze că, fiind așteptat, trebuie să încheie convorbirea noastră.

L-am scuzat, cu atât mai mult, cu cît înțelesesem din expunerea acestui punctaj telegrafic din planul de acțiune al comuniștilor mult mai mult decît aș fi reținut dintr-un lung discurs.

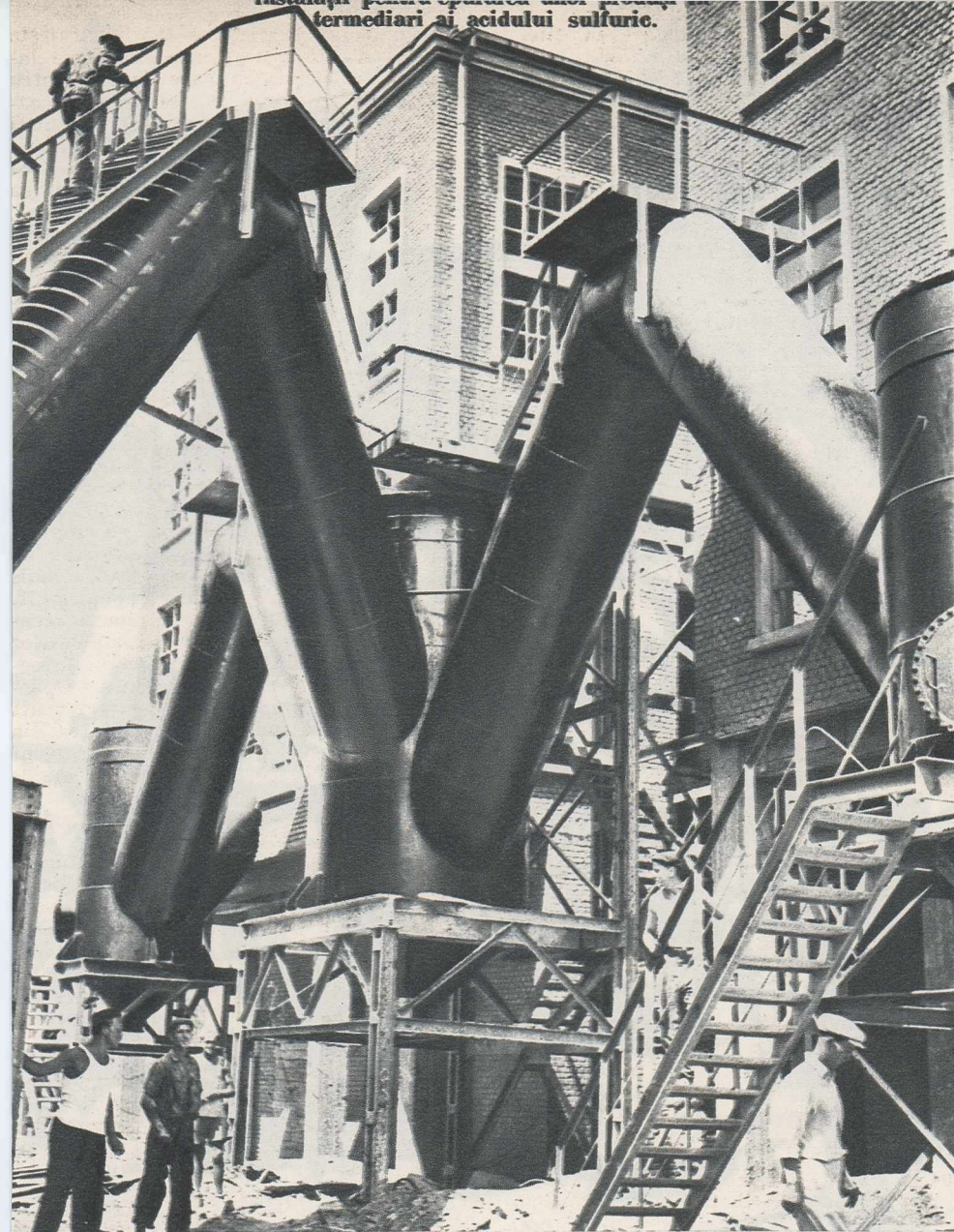
★

Pe malurile Mării Negre și ale lacurilor Siut-Ghiol și Tașaul, la Năvodari, în bătrîna Dobroge, s-a ridicat un nou și impunător edificiu al construcției socialiste din țara noastră. În curînd, pe liniile de garaj ale uzinei, șiruri nesfîrșite de vagoane vor încărca și transporta pe ogoarele Dobrogei și Bărăganului prețioasa hrană a pămîntului, superfosfații. O așteaptă cu nesaț gospodăriile agricole de stat, gospodăriile colective, toate ogoarele patriei. Iar în punctajul marelui plan al țării va fi trecut ca îndeplinit încă un obiectiv al întăririi economiei naționale, al cimentării alianței dintre cei ce muncesc în fabrici și cei de pe ogoare, al ridicării standardului de viață al poporului.

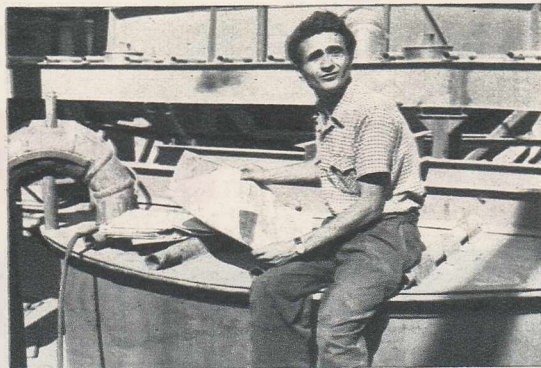
Un plus de un milion tone cereale pe an nu-i glumă!

Pe o suprafață de 65 de hectare se întinde construcția uzinei de acid sulfuric și superfosfați de la Năvodari.

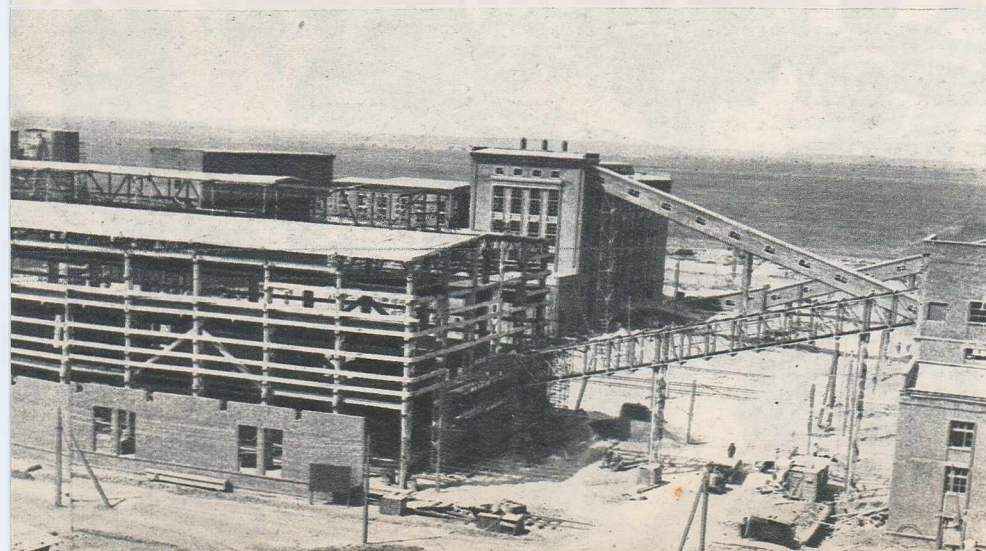

Maistrul Vasile Chira și „mîna lui reaptă“, tovarășul Naghi, sînt veștii: ultimele suduri sînt pe sfîrșite.

Inginerul Ion Tudosescu. Biroul lui se află în clădirea denumită nr. 4. Acolo însă să nu-l căutați că tot n-o să-l găsiți. Interesați-vă unde s-a mai ivit vreo dificultate pe șantier și acolo veți da de el.

Alexandru ANDRIȚOIU

LECȚIE DE VIOARĂ

*Vioara se așează în dreptul inimii,
căci inima dă strunei lumină și căldură.
Deci așezați vioara în dreptul inimii
să suie melodia din dragoste și ură.*

*Iar fruntea se apleacă pe nervii strunelor
ca-ntr-o beție dulce și-naltă fericire.
Cîntînd, apleacă-ți fruntea pe nervii strunelor
cu-o vastă și supremă și sacră dăruire.*

*Numai așa se naște și crește cîntecul.
Ah, roșie-i vioara ca singele din vine,
ca singele din vine-i de roșu cîntecul,
tu desfășori drapele din strune și din tine.*

*Vioara se așează în dreptul inimii
și astfel în cutie-i încape veșnicia.
Deci așezați vioara în dreptul inimii,
pe strune să se verse iubirea și minia.*

George Demetru PAN

AMINTIREA

„Eu și ai mei convingem nu prin
argumente metafore și rime... Noi
convingem prin ființa noastră“.
Walt WHITMAN: „Cîntecul
drumului mare“

*Uralii nu-i cunoșteam, nici Taigaua.
De la Baltica la Stalingrad și mai departe
nu călătorisem decît cu gîndul...*

*Bugul, Odesa eroică, stepa Calmucă,
bazinul Doneț, Crimeea, Kubanul...*

Dar îmi aduc aminte:

*A venit așa cum dorisem.
prieten și dezrobitor,
spulberînd întunericul,
alungînd departe diavolul
ce ne-a chinuit
patru ani
— patru veacuri! —
în iadul lui.*

*Ce toamnă minunată era...
Înfloriseră iar pomii cu adevărat
natura, amoretată! se zăpăcise.*

*El era simplu
ca o stîncă din Urali,
ca un arbore din Taiga,
imens ca liniștita Volga,
ca oceanul Arctic adînc.
puternic ca Leningradul.
Viața nu mi s-a părut
niciodată mai frumoasă ca în ziua
cînd, lingă-o biserică veche din sat,
am mîncat harbuz cu un infanterist
din Riazan,
satul lui Esenin...*

*Nu ne înțelegeam prea mult prin
cuvinte,
dar miezul harbuzului era de un roșu fermecător
și răcoroasă
mireasma lui...*

*Ostașul acesta
purta în ochi melancolia și dîrzenia
orașului unde a luptat și
a izbîndit Lenin.*

*Pentru intîia oară conștiința mea
trecîndu-și firul cuvintelor
prin inima frîntă de emoție,
mi-a șoptit: „Ai un prieten!“*

*De aceea spun tuturor:
sînt clipe de flăcări și de adîncă
luare aminte,
clipe de trezire
și de bucurie;
să nu uităm niciodată
darul ce-l fac sufletelor noastre.*

Din monumentul generalului englez Wood, conducătorul trupelor britanice care în numele intereselor colonialiste au invadat Irakul la începutul acestui secol, n-a mai rămas decât soclul, pe care patrioții au scris lozinci ce proslăvesc victoria luptei poporului irakian împotriva imperialismului. Iar alături, stau soldați irakieni, hotărâți să apere tinăra lor republică.

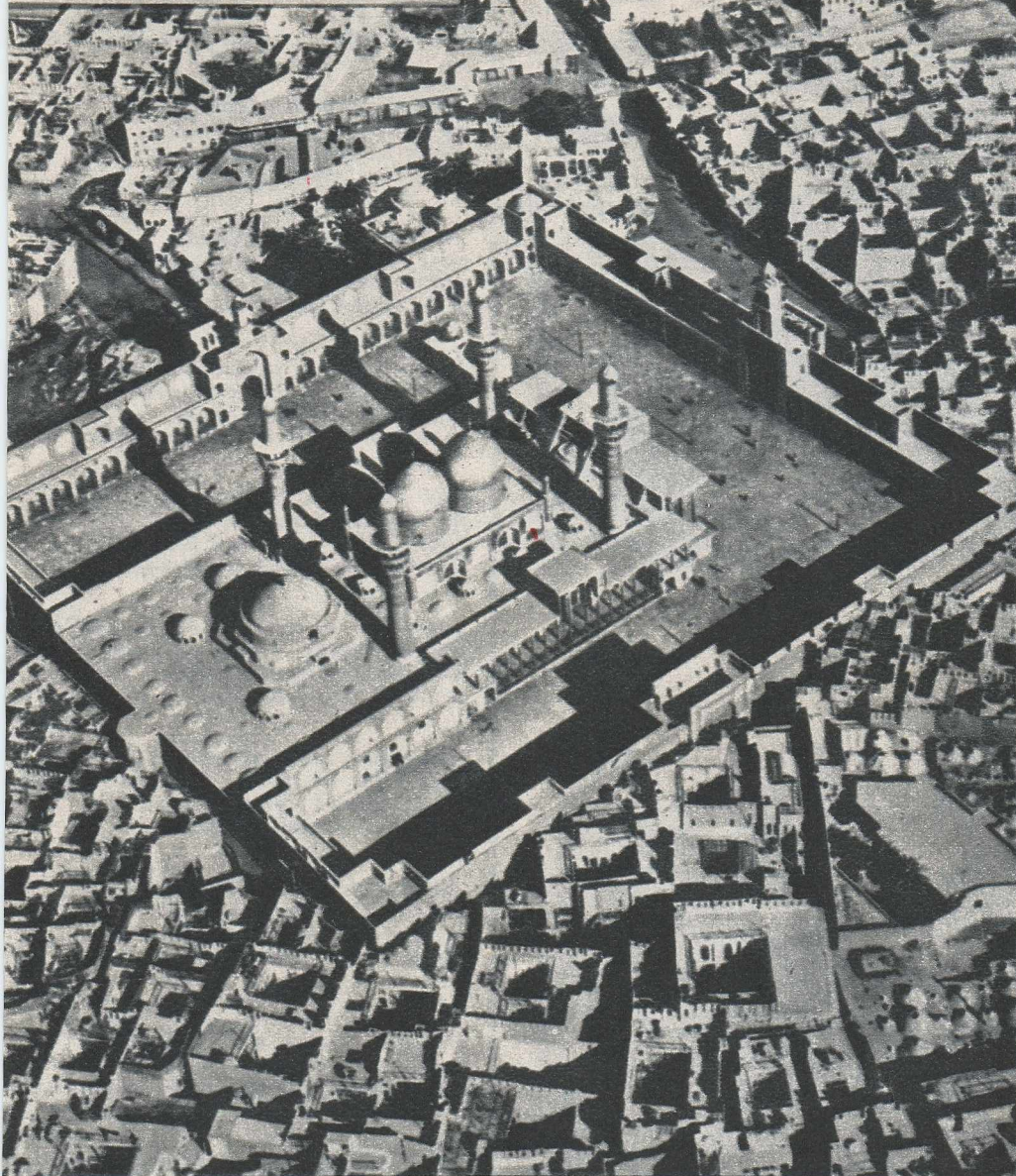
Irakul pe un nou

Înainte de proclamarea Republicii Irak. Cruntă mizerie — iată rodul dominației colonialiste asupra Irakului.

Vedere panoramică a orașului Bagdad, capitala Republicii Irak. În centru, Moscheea de Aur.

Primul ministru al Republicii Irak, Abdul Kerim Kassem (dreapta), ieșind din palatul prezidențial.

Drum

Înlăturarea regimului lui Feisal și Nuri Said și proclamarea Republicii Irak au fost primite cu un uriaș entuziasm de poporul irakian. În fotografie: mulțimea își manifestă bucuria în piața din fața palatului prezidențial din Bagdad.

Senatorul american Fulbright se tînguia nu demult, îndată după proclamarea Republicii Irak, că Statele Unite au pierdut controlul asupra unei țări pe care au considerat-o drept cea mai sigură din Orientul Mijlociu.

Într-adevăr, Irakul — acest stat cu o suprafață de aproape două ori mai mare ca a Angliei (444.000 km p), locuit de 6 milioane și jumătate de oameni și, fapt foarte important, posedînd mari resurse petrolifere — a dat o serioasă lovitură imperialiștilor.

Pierderea acestei țări a provocat accese de furie nestăpînită în rîndul cercurilor monopoliste din S.U.A. și Anglia. Cea mai gravă lovitură dată poziției occidentale în Orientul arab de la naționalizarea companiei Canalului de Suez — iată cum caracteriza presa occidentală ceea ce s-a petrecut în Irak. Și fără îndoială că avea dreptate!

A doua zi după proclamarea Republicii Irak, pușcași marini americani, cu tancuri și numeros alt material de război, debarcau în Liban, iar la puțin timp după aceea soldați englezi debarcau în Iordania. Imperialiștii americani și englezi, văzîndu-și pozițiile și profiturile amenințate, urzeau noi planuri. Ei ținteau să extindă agresiunea începută în Liban și Iordania, împotriva Irakului. Această intenție a fost de altfel limpede exprimată de „New York Times”, chiar a doua zi după debarcarea americană în Liban: „În realitate, noi am procedat în felul acesta pentru a stăvili răscoala din Irak și a împiedica răspîndirea molimei”.

Dar ce a urmat se știe prea bine. Datorită avertismentului sever al Uniunii Sovietice, al Chinei populare și al celorlalte țări ale lagărului socialist, datorită protestului hotărît al popoarelor iubitoare de pace, agresorii au fost împiedicați să-și ducă pînă la capăt planul lor criminal de reinstaurare

a vechiului regim din Irak, răsturnat de popor. Ba chiar S.U.A. și Anglia s-au văzut nevoite, în cele din urmă, să recunoască Republica Irak și noul ei guvern.

În ce privește „răspîndirea molimei”, imperialiștii au într-adevăr de ce să se teamă. Lupta popoarelor arabe pentru libertate și independență națională își croiește drum cu hotărîre și este neîndoielnic că ea va izbîndi.

... A trecut mai bine de o lună de la proclamarea Republicii Irak. În acest scurt răstimp guvernul irakian a pășit la rezolvarea problemelor naționale primordiale. Sînt în curs de elaborare măsuri menite să înceapă lichidarea durerelor urme lăsate de dominația colonialistă — șomajul și extrem de scăzutul nivel de trai al populației.

„Scopul principal al politicii guvernului nostru — declara de curînd Abdul Kerim Kassem, primul ministru al Irakului — este de a ridica nivelul de trai al poporului, de a asigura prosperitatea sa... Noi vrem să garantăm o adevărată libertate poporului, ceea ce reprezintă primul țel al revoluției”. În ce privește politica externă a Republicii Irak, ea a fost definită de generalul Abdul Kerim Kassem în următorii termeni: „Am hotărît ferm să ne apărăm republica pînă la ultimul soldat, pînă la ultima picătură de sînge. Nu avem intenții agresive față de nici un stat... Avem intențiile cele mai prietenești față de țările socialiste.”

Pornind la îndeplinirea importanțelor țeluri pe care și le-a pus în față, guvernul Republicii Irak se bucură de sprijinul întregului popor, fapt ce constituie o cheazăsie a succeselor pe care Irakul le va obține pe drumul deschis de actul revoluționar din 14 iulie.

L. BODEA

În timp ce în centrul capitalei irakiene colonialiștii englezi și complicii lor autohtoni și-au ridicat blocuri moderne (fotografia de sus), la marginea orașului se află asemenea bordeie mizere ale băștinășilor (fotografia din dreapta).

Irakul e una din țările bogate în petrol din Orientul arab. În fotografie, rafinăria ↓ din Basra.

Mihail COSMA

Cîntec algerian

*African tărîm caleidoscopic,
cu miraje, lacrimi, nestimate,
alizee triste de la tropic
telegrame poartă-ndoliante.*

*Din hirtia lor electrizată
sînt scînteii cum ard și-aud rafale:
văd o țară-n piept înjunghiată
și în flăcări oaze tropicale.*

*Văd minerii tăi cu piepturi roase
și țărani-n lanțuri prin plantații,
și-n Oran cum ard tăcute case,
și cum pier din inimi constelații.*

*Văd cum trec, în drum spre abatoare
fiii tăi, tu, mumă-algeriană,
glia-ți văd — o neagră închisoare,
singerind de moarte ca o rană.*

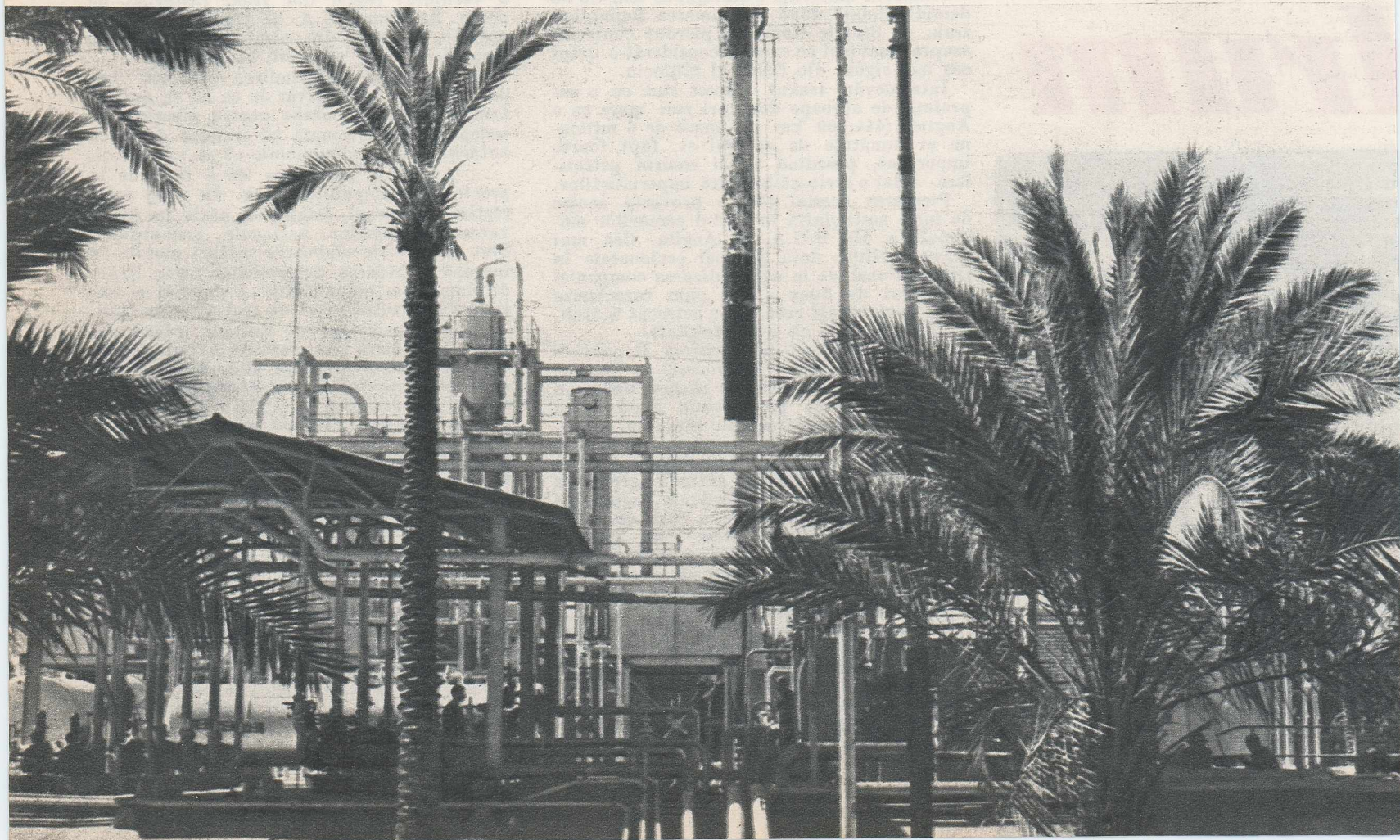
*„Hei! Dar lei avem și-avem pantere!”¹⁾
Vin din munți ecouri partizane:
un simun strivește mitraliere,
se ridică jungle africane.*

*Se ridică-n cîntec palmierii:
„Hei! Dar lei avem!...” și cîntul arde.
De pe țărîmul aprigei Algerii
răscolește-n lume bulevarde.*

*African tărîm caleidoscopic,
uragan fișnit din cutezanțe
oa urca din tropic pină-n tropic
pin-la Capul Bunelor Speranțe.*

*„Hei! Dar lei avem și-avem pantere!”
De prin temniți cîntă primăvara:
un simun deschide noiî ere
drum de foc arzînd precum Sahara.*

¹⁾ Refrenul unui cîntec al partizanilor algerieni.

Cuvîntul lui Popa Anton

de Petru VINTILĂ

Ilustrație de A. ALEXE

De două săptămîni primul oțelar Popa Anton știa că are să ia cuvîntul la mitingul din uzină consacrat zilei de 23 August. A fost îndemnat la asta de tovarășii săi:

— Ar fi bine să iei cuvîntul în numele nostru, Antoane...

— Dar să știți că nu mă prea pricep.

— Dacă te pricepi la oțelurile speciale, ai să te pricepi și la asta! Pînă la urmă, a primit. Chiar i-a părut bine că avea să vorbească. Și cum a ajuns acasă, i-a spus nevastă-si:

— Trebuie să țin o cuvîntare la mitingul de 23 August. Vii și să auzi!

Se și gîndea cum avea să fie în clipa cînd, apropiindu-se de microfon, va începe: „Dragi tovarășii!“...

Parcă o vedea aievea pe nevastă-sa, ivindu-și obrazii îmbujorați între faldurile steagurilor, numai ochi și urechi, și spunînd celor din jurul ei: „acesta-i bărbatul meu“. Parcă îi auzea pe tovarășii săi spunînd: „acesta-i prim-oțelularul nostru! E Popa Anton, de la cuprul șase“. Și apoi, pe vecinii săi rostind parcă ar fi fost rude el: „e vecin de-al nostru! Stă la numărul paisprezece“...

Din ziua aceea însă, n-a mai avut liniște. Trecînd prin curtea uzinelor, se oprea la locul unde avea să se țină mitingul de 23 August. Se uita la tîmplari cum lucrează la montarea tribunei. Vedea locul unde avea să stea el, îmbrăcat în haine de sărbătoare, cu cele ei decorații pe piept și cu o garoafă roșie la butonieră, prinsă în culo de nevastă-sa. Vedea electricienii lucrînd la cablurile și mezoanele în pîniile cărora glasul său avea să răsună puternic peste mulțimea fremătătoare. Dar, mai ales, se vedea pe el însuși în lipa cînd avea să înainteze spre microfon cu hîrțile în mînă, ca și-și rostească cuvîntarea...

Cînd ieșea din hala oțelăriei, tot prin curtea uzinelor trecea, oprindu-se iar în dreptul tribunei, dînd binețe echipei de lucrători și zîndu-se că-i întreabă, de parcă ei ar fi putut ști și lucrul acela: N-are să plouă la 23 August? Ortacii săi din echipa cuptorului șase erau însă cei mai intrigați, văzînd că trebuie să tragă de șeful lor, ca să meargă cu ei la obișnuita lor „haltă de ajustare“, adică să ia ea cite o halbă la ieșirea din tură. N-avea timp. Acasă avea acum un program de o noutate tulburătoare pentru el. Mîncă în grabă, înrijorat, cu ochii în zărele desfăcute peste pîine și farfurii, poi se retrăgea în dormitor. Copiii coborau în parcul din vecinătate blocului și glasurile lor se auzeau pînă la el. S-a apropiat în lîta rînduri de fereastră deschisă, vrînd să strige la ei să nu mai acă zgomot dar văzînd-o pe nevastă-sa stînd de vorbă cu vecinele, a rușinat, gîndindu-se că, de bună seamă, dînsa se laudă în fața meilor că bărbatul ei are să vorbească de 23 August. Aproape că u avuse ochi pînă atunci pentru nimic din ce se întîmpla în jurul ei. Și iată că acum totul avea o rezonanță deosebită, ca un ecou rofund, repetat și prelungit de o vale adîncă. Pentru prima oară eosebea glasul copiilor săi de al celorlalți și-l cuprîndea o fericire e care n-o gustase pînă atunci, gîndindu-se: „Acesta-i Ionel... Acesta-i Ionel“. De zeci de ori auzise doar zgomotele astea obișnuite, dar numai acum îi plăcea să le deosebească ecurile: „E ora șapte. A venit profesoara de pian la fetița maestrului Bîrsan de la scularie... Popovici de la furnale ascultă emisiunea „Drumetii veseli“... Ruloul are se aude e de la magazinul „Alimentara“—e opt și jumătate, ora e închiderea... Copiii țipă mai tare. Iar au înălțat un zmeu...“ Se aita pe fereastră și vedea zmeul cum zvîcnește, zbrînzînd, chiar în ața geamurilor deschise. „Cineva bate un cui. Aha, Gherasim, vecinul de la trei, și-a adus de bună seamă tabloul de nuntă și-l șază acum în perete“. S-a oprit un camion în fața casei și se aud înă sus voci care-i sînt cunoscute: „— Încet, măi tovarășii, să nu-mi giriați mobila! — Costică, pune și tu mîna, dă ajutor! — Încap e șionierul pe scări? — Așa-ți trebuie, dac-ai vrut șifonier cu trei uși!“...

Se vede pe el însuși, cu zece ani în urmă, cînd venise în orașul acesta necunoscut, unde nu avea pe nimeni. Stătuse vreo trei luni într-o baracă și nevastă-sa, însărcinată cu Ionel, îi făcea zile amare: ce fel de oțelar ești, dacă nu capeți o casă ca lumea? El venea acasă cu cizmele de cauciuc pline de noroi gras, se descălța în silă, în pragul ușii, se spăla într-un spălător comun, ca la un internat și, înd intra în bucătăria în care găteau șase femei pentru șase familii, e posomora și el, rîvnind o casă a lui. Era supărat că încă nici o

stradă din oraș nu era ca lumea. Toate erau desfundate din pricina sutelor de camioane ce cărau pietriș și cărămizi, var și ciment, lemn de construcție și tablă. Supărați erau și șoferii care-și distrugeau mașinile prin gropile adînci ale străzilor. Apoi se născu Ionel, dar ei nu se mutaseră încă într-o casă nouă. Duminica îl chemau la muncă voluntară în orașul nou, acolo unde avea să se ridice colonia muncitorească. Lucrase la descărcatul nisipului din camioane, atunci cînd nici prima stradă a noului cartier nu era trasată decît în planurile arhitecților. Bătuse el însuși țărîșii întîrilor fundații, lucrase la primele străzi și, ridicîndu-și ochii spre cofrajele cu miros de rășină proaspătă, visase, poate că am să stau acolo, la balcon“. Venea spre casă și se oprea cu ortacii lui la berărie. Pe atunci berăria era într-o baracă și trebuia să dai din coate ca să ajungi la o halbă. Erau acolo, în învălmășeală, zidari și tîmplari, betonisti și fierari, zugravi și tinichigii, montori de instalații sanitare, arhitecți și mecanici auto. „Alimentara“ era și ea într-o baracă, farmacia în altă baracă, „Aprozaru“ și centrul de pline în alte barăci. Barăcile erau acoperite cu carton gudronat și cînd ploua și se făcea silă să ieși afară, atîta noroi creștea ca un aluat gros, frămîntat de cizme, de cauciucurile camioanelor și de șenilele tractoarelor rutiere. O dată venise un ziarist de la București. A venit și la el. A intrat în baracă și au stat de vorbă. N-au prea putut vorbi. Nevastă-sa fierbea un cazan de rufe și se certa cu o vecină din pricina funiei de la uscătorie, ocupată cu cearsăfurile și albiturile acesteia. Ionel plîngea în coșul său de nuiele. Avea doar cîteva luni. Ce știa el decît să plîngă, să doarmă și să ceară „păpică“? Iar nevastă-si parcă-i nîngea. Auzînd că ziaristul și cu Anton îi tot dădeau cu viitorul, cu orașul cel nou, cu scuaruri și cu nu mai știu ce, a spus pe un ton care l-a făcut atunci pe Anton să roșească pînă la urechi: „cînd plouă, punem în bucătărie vreo zece oale și lighene, că altfel ne inundă. Și dv. îi tot dați cu ce-o să fie!“... Ziaristul, un tînăr micuț cu ochelari cu ramă de baga pe nas, îi răspunse cam timid: „lăsați, tovarășă, dacă vin peste cîțiva ani, am să vă văd într-un apartament nou“. N-a mai venit ziaristul. Ori a venit, dar a uitat de ei. Și iată-i acum într-un apartament frumos. Chiar acolo unde visase Anton să locuiască, la etajul doi, cu balcon. Viorel nu s-a mai născut în baracă. Nici berăria nu mai e în baracă. Ba chiar nici o baracă n-a mai rămas. Și ce noroaie grozave erau! Te îneca în ele. Acum își amintea de ele cu oarecare duiosie. Parcă ar fi vorbit cu un prieten despre un front făcut împreună. Parcă l-ar fi întrebat: îți amintești cum stăteam în tranșee, în fața inamicului?

Se gîndea dacă a avut vreodată o îndoială asupra viitorului. Da, la oțelăria S.M. erau cuptoare vechi, demodate și se vorbea că se vor construi altele, moderne, cu comenzi automate. Acum au șapte cuptoare noi, de mare capacitate. El e la al șaselea. Și aceasta trebuie spus în cuvîntarea lui... În betonul din casa în care stă oare nu se află și vreo fărîmă din oțelul șarjelor sale? Poate că tocmai la fărîma aia s-a uitat prin ochelarii de cobalt, privind atent la lichidul ce fierbea în vatra incinsă, și poate că tocmai atunci s-a gîndit: din șarja asta se va lamina probabil fierul beton pentru casa în care am să stau. De atîtea ori s-a gîndit la asta! De cîte ori nu i-a spus lucrul acesta și nevastă-si: „îmi ștergeam sudoarea de pe frunte și, luînd proba de oțel cum ieși tu din mîncare cu lingura, mă uitam la rojul de scînteii și mă întrebam îngrijorat: oare are toate mirodemiile?“

Cît oțel a dat cu echipa lui? Cît oțel a curs în oalele acelea grozave, luminînd oțelăria ca într-o teribilă furtună de fulgere? Dacă ar fi să curgă într-o albic de piatră, poate că ar curge riuri de foc un an întreg! Îi vine să facă socoteala: cite tractoare s-au putut fabrica din oțelul șarjelor sale? Anul trecut, în noiembrie, echipa lui a sărbătorit a mia șarjă. De atunci a mai dat cîteva sute. Îl apucă amețeala. Pentru socoteala asta ar trebui să știe algebră superioară, ca un inginer.

Lupescu, inginerul șef al oțelăriei S.M., stă în aceeași clădire cu el, la parter. Ce-ar fi să se ducă, să bată frumos la ușă și să-l roage să facă el această socoteală? Trebuie să fie acasă, joacă șah ca de obicei. Dar poate că și pentru dînsul e o socoteală grea... Mai bine să nu se ducă. Inginerul are o părere grozavă despre Anton. Nu l-a întrebat de atîtea ori: „ascultă, Antoane, cum dracu' faci că nu dai nici o șarjă rebut?“ Nici un rebut — iar acum să meargă la el, să-l intrerupă de la șah și să-l întrebe cite tractoare se pot fabrica din 1200 de șarje?

... Copiii au intrat demult în casă. Au cinat fără el și s-au culcat. Nevastă-sa a încălzit mîncarea de cîteva ori și, deschizînd ușa, l-a tot chemat la cină.

— N-ai de gînd să mînci în seara asta?

El a ridicat fruntea în tot atîtea rînduri și s-a uitat la ea, cu o uimire ciudată, parcă atunci o vedea pentru prima oară. Și i-a răspuns, în tot atîtea rînduri, același lucru:

— Mai am o țîră de scris și-s gata.

— Ai umplut odaia de fum.

Și el i-a spus zîmbînd:

— Dac-ai ști că e mai ușor la oțelărie decît aici...

Nevastă-sa a venit lîngă el și l-a mîngîiat pe frunte.

— Hai, dragule, la cină. Numai copiii au terminat. Eu te-am așteptat să vii...

Anton s-a uitat lung la ea și a întrebat-o, parcă fără nici o legătură cu dulcea ei chemare:

— Mai îți minte cînd stăteam la barăci și a venit atunci un ziarist ca să stea de vorbă cu mine, și tu l-ai repezit pentru că vorbeam despre viitor?... Ce-ai spus? Îți mai aduci aminte?

Femeia uitase întîmplarea aceea. Anton i-a amintit-o:

— „Cînd plouă punem în bucătărie vreo zece oale și lighene, că altfel ne inundă. Și dv. îi tot dați cu ce-o să fie!“ Așa ai spus.

Acuma, dac-ar veni iar ziaristul acela, ce i-ai spune?

— Oh, l-aș pofti la masă... Să vadă cum trăim.

Bărbatul, luminat dintr-o dată la față, răspunse, spre uimirea nevastă-si care nu bănuia ce gînduri îl frămîntau:

— S-a făcut... Despre astea trebuie să vorbesc... Despre viața noastră... Despre ce-am fost și... despre ce sîntem... E lîmpede?...

O ultimă verificare făcută de inginerul Nicolae Dimitriu, și mașina pneumatică pentru transportul cerealelor va intra în funcțiune.

5 MINUTE ÎN CINCI INSTITUTE

de Florica FILIPOIU

Fotografii de E. IAROVICI

sferă. Picăturile mai mari sau cristale având o greutate mai mare decât restul particulelor din masa norului, vor avea și viteză de cădere mai mare. Ele vor cădea mai repede decât picăturile mai mici și vor asocia și antrena în cădere și pe acestea. Așa se stârnește ploaia naturală! Pe acel principiu se va stimula și ploaia artificială.

Căile de a provoca ploaia, pe baza acestui principiu, sînt felurite. Se cunoaște, de pildă, posibilitatea de a pulveriza în nori, cu avion, picături de apă sau cristale de sare. Dar transportul unor cantități de apă cu avionul e anevoios și costisitor. Iată de ce la Institutul de Fizică al Academiei R.P.R. se studiază metoda „însămînțării” norilor cu mijloace care să determine apariția cristale în cuprinsul lor. Este o metodă întrebuintată cu succes în Uniunea Sovietică și pe care cercetătorii noștri și-au însușit-o. Aspectul tehnic al acestor experiențe? Cum vor arunca din avion sau cu ajutorul baloanelor, cutii cilindrice de carton, conținând granule de gheață carbonică și o cantitate foarte mică de explozibil. Prin ușoara explozie ce va avea loc, granulele de gheață carbonică se vor răsîpîdi în cuprinsul norului. Se mai poate folosi însă și un alt mijloc, mai economic: lansarea de pe sol, cu ajutorul unor mici cuptoare speciale, a fumului

Nu e lucru ușor să cuprinzi întreaga activitate ce se desfășoară într-un institut de cercetări științifice din R.P.R.! Ne vom lua, așadar, drept sarcină reportericească, să surprindem pe viu, în cîte un singur institut, un singur fapt, o singură idee. Cinci minute în cinci institute! Am pornit!

PLĂMÎNUL DE FONTĂ

Institutul de Cercetări Științifice pentru Protecția Muncii, al Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. Un moment de emoție: trei ingineri sfîrșesc revizia unei instalații-prototip: „Mașina pneumatică pentru transportul cerealelor”.

Cum se face, la ora actuală, mutarea cerealelor dintr-un colț al magaziiilor în celălalt, transbordarea lor dintr-un vagon într-altul, sau din vagoane în siloz? Prin ridicarea grînelor cu lopata și zvîrlirea lor pe benzile transportoare. Alteori, pur și simplu... cu sacul. Iată, așadar, o muncă anevoioasă, cu productivitate scăzută. În afară de aceasta, este clar că, oricare ar fi măsurile de protecție, muncitorul nu poate să nu inhaleze în bună măsură praful și impuritățile stîrnite în aer la vînturarea cerealelor. Noua mașină absoarbe cerealele și apoi, prin producerea unei puternice suprapresiuni, le aruncă la locul venit. Un singur muncitor va putea muta într-o oră 12 tone de cereale, fiind scutit de muncă fizică dar, mai ales, fiind scutit de a inhala

praful. Întreaga instalație e montată pe o remorcă cu opt pneuri, tip „Tudor Vladimirescu”, pentru a putea fi transportată, după necesități, dintr-un loc în altul. Proiectul acestei instalații a fost creat de un colectiv de ingineri, condus de tov. Nicolae Dimitriu, de la acest institut, în colaborare cu cercetătorii de la Institutul de proiectări C.F. Prototipul a fost realizat în întregime la Uzinele „23 August” și Atelierele „Grivița Roșie”. Noua mașină, care se află acum în verificare, va fi dată în curînd în folosință.

PLOAIE LA CERERE?

Institutul de Fizică al Academiei R.P.R. Pe o masă, un pachet care ne stîrnește curiozitatea. În pachet, un balon. Un balon „à la Jules Verne”, într-o vreme în care oamenii noștri de știință cercetează problemele dezagregării atomului?!... Da! El va fi folosit pentru... însămînțarea norilor! Iată o idee cu adevărat la înălțimea năstrușnicului vizionar! Însămînțarea norilor?!... Cu ce? Cu granule de gheață carbonică. Scopul? Provocarea de ploii artificiale! Dar cum se poate produce acest fenomen? Existența norilor constituie prima condiție pentru provocarea ploii — asta o știm cu toții. Dar norii vin și se duc... Și, uneori, spre părerea noastră de rău, ploaia nu cade! Norul este de fapt o masă de picături în suspensie. Ca aceste picături să înceapă să cadă pe pămînt, trebuie să existe printre ele picături mai mari, sau cristale de sare sau de praf, care se găsesc de obicei în atmo-

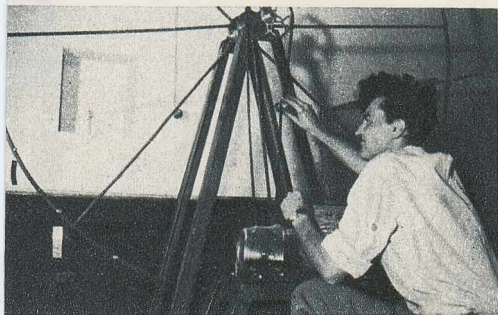

Un grup de cercetători fotografiază norii: stadiul lor amănunțit condiționează reușita experiențelor cu ploaia artificială.

de iodură de argint. Un singur gram de iodură de argint dă, sub formă de fum, peste 10.000 de milioane de microcristale. Pornind de la aceste date, se preconizează organizarea pe viitor a unor serii de puncte pe liziera Carpaților, de unde se va face însămînțarea cu iodură de argint a masei de aer care vin din vest și trec peste lanț muntos, în cîmpia Dunării. Experiențele vor începe probabil în curînd. Un colectiv mixt, alcătuit din specialiști de la Institutul de Fizică și Institutul de Meteorologie au ajuns în acest moment în stadiul ultimei pregătiri. Totuși, experiențele din anul acesta vor avea drept unic scop deprinderea tehnicii. Rezultatele utile sînt de așteptat pentru mai tîrziu. Ne este însă îngăduit să ne închipuim de pe acum în ce măsură asemenea realizare tehnică, bine pusă la punct, va putea contribui la ridicarea productivității noastre producții agricole!

MOSFERĂ INSTITUCIONALĂ ÎNTR-UN RECIPIENT
 ÎNTEROAGĂ TIPICUL DE Cercetări Metalurgice al Academiei R.P.R. Am intrat în oratoriu în care lucrează tov. ing. Cornea, dinții specialistă, la noi în țară, în probele acțiunii corosive a atmosferei asupra alamelor. Vom sugera cititorilor întreaga înmăntată a problemei, printr-un singur întrebare: rugina! Și printr-o singură dată: o lă de 5 mm grosime, lăsată în umezeală, distruge complet în cinci ani. Rugina, în nu este decât rezultatul acțiunii agenților atmosferici asupra fierului. Și alte metale se corodează; dar fiecare în felul său. Ce sunt cele mai bune metode de pregătire pentru fiecare metal împotriva coroziunii agenților atmosferici? Cum să ferim de distrugere ulterioară mașinile care funcționează în aer liber, fie în atmosfera de uzină? Să gândim la piloanele și la tablierele de fier, la acoperișurile vagoanelor, la tuburile de transmisie! Dacă metalele care servesc acestor construcții nu sunt temeinic protejate prin mijloace verificate științific — vopsele, baițuri, acoperiri metalice — puțini păgubi anual zeci de tone de material. Să gândim însă că în fața oamenilor noștri de țară se ridică astăzi o problemă nouă. După ce nu știm, țara noastră exportă în ultimii ani mașini, unelte, în R.P. Chineză, în R.D. Vietnam, R.P.D. Coreeană și în țări cu clima caldă. Prin urmare, va trebui să pregătim metalele de construcție în raport cu condițiile climatice foarte deosebite față de cele ale noastre! Ca să poți face acest lucru trebuie să cunoști exact felul în care se comportă metalele cu care avem de-a face, în clima respectivă. Cum se poate realiza, la noi, felul în care rezistă un material umezelii tropicale, taifunului, căldurii excesive și altor condiții caracteristice unor zone îndepărtate?

— Crefnd în mic, în chip artificial, climatul străin — ne răspunde tov. ing. Cornea. Iată cursul viitoarelor noastre experiențe. Într-un recipient vom crea vid. Vom produce apoi aci o atmosferă astfel preparată, încât să imite condițiile climatice respective. În această atmosferă vom cufunda oțel diverse mostre de metal. Se va studia, în cursul timpului, care este acțiunea de oxidare asupra fiecărei probe în parte. Urmează practic? Vom ști să alegem materialele de construcție indicate pentru fiecare climat, vom determina apoi cele mai eficiente mijloace de protecție a metalului și a mașinilor corespunzătoare.

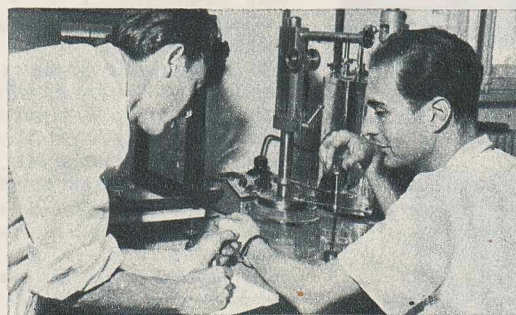
„Coala Gardner“ se poate urmări corodarea metalelor în condiții de umezțare și uscăre alternativă.

Pe același principiu, sunt în curs de amenajare și stațiunile de încercări la corodarea atmosferică, organizate de către Institutul de Cercetări Metalurgice la Hunedoara și la Uzinele „23 August“. Aceste stațiuni sunt echipate cu niște stative, de care sunt binate mostre de metal. Cu alte cuvinte, mostrele de metal și aliaj sunt expuse la acțiunea agenților atmosferici naturali, de astă dată. Stativele sunt lăstate în aer liber. Prin observări atente, se va vedea cum răspunde fiecare metal la acțiunea agenților atmosferici din regiunea respectivă și din preajma uzinelor unde mașinile construite din aceste metale și aliaje vor trebui să funcționeze.

DOUĂ KILOGRAME DE SIROP I...

Am pătruns într-unul din laboratoarele Institutului de Energetică al Academiei R.P.R. Aici i-am aflat pe cercetătorii frământați de o problemă ce a mai fost oglindită în paginile „Flacărilor“, dar căreia se caută acum o nouă rezolvare: problema unei mai bune folosiri a lignitului în industrie. Tov. ing. George Singer lucrează de zor la aparatul pentru măsurarea viscozității zgurei.

Valorificarea deplină a lignitului, cel mai răspândit sort de cărbune din țara noastră, este o necesitate imperioasă, ca măsură de economisire a cărbunilor superiori din Valea Jiului. Lignitul prezintă însă un mare dezavantaj. El conține o cantitate mare de cenușă, care se topește la temperaturi relativ scăzute și se transformă în zgură. Zgura înfundă grătarele și curățirea ei este foarte anevoioasă. Consecința? Lignitul nu poate fi întrebuințat pentru ardere în cazane cu temperaturi ridicate. Institutul de Energetică urmărește să găsească o modalitate de evacuare a zgurei sub formă lichidă. În felul acesta, dificultatea îmbibării focarului cu zgură se înlătură și lignitul poate fi întrebuințat pentru ardere la temperaturi înalte. Zgura astfel extrasă va putea fi folosită ca material izolat în construcții. E destul atât ca să înțelegem necesitatea acestor experiențe. Ce a survenit, însă, în timpul cercetărilor? Pentru bunul lor mers, cercetătorul s-a gândit să găsească un lichid care să aibă, la temperatura obișnuită, o viscozitate asemănătoare cu cea pe care o prezintă zgura în procesul ei de lichefiere. Mai precis, era nevoie de două kilograme de sirop de glucoză. Pentru procurarea acestor două kilograme de sirop au fost necesare demersuri care au durat mai bine de două luni! De ce? Pentru că această substanță nu fusese planificată! În general, într-un institut de cercetări, planul tematic nu poate prevedea întocmai, până în cele mai mici amănunte, toate materialele care trebuie înscrise în planul de aprovizionare. Munca cercetătorului este o muncă de creație. Pentru a ajunge la anumite rezultate, cercetătorul își modifică pe drum metodele și aparatura, pe măsură ce găsește soluții mai ingenioase. Atunci se naște dintr-o dată necesitatea de a avea la îndemână un anumit fel de metal, un anumit produs chimic, un anumit aparat... Îndeobște, asemenea materiale nu sunt prea costisitoare, nici nu trebuie furnizate în cantități mari. Dar se procură uneori greu. Și cercetările își încetinesc mersul. Cazul e cu atât mai demn de criticat, cu cât există o hotărâre a Consiliului de Miniștri care prevede că întreprinderile industriale pot livra, din stocurile lor proprii, materiale în cantități

Cercetările s-au întrerupt: e nevoie de încă o adresă pentru obținerea celor 2 kg de sirop de glucoză.

mici institutelor de cercetări, cu condiția ca aceste livrări să nu stânjenească producția. Dartovarășii de la Fabrica de spirt „Colentina“ nu s-au străduit să găsească o cale de respectare a acestei hotărâri. Am descris cazul de la Institutul de Energetică fiindcă, sub formă poate mai puțin izbitoare, el se poate repeta. Problema e de natură a interesea toate institutelor de cercetări. O rezolvare eficientă a acestei probleme ar contribui la înlăturarea unor greutăți care întârzie uneori munca și rezultatele.

APĂ I

La Institutul de Cercetări Agronomice o preocupare majoră e apa. Nu e de mirare! Două treimi din terenurile noastre agricole suferă din pricina lipsei ploilor sau a proastei lor repartiții. Același mare îndemn care-i face pe cercetătorii de la Institutul de Fizică să pregătească experiențe cu ploaie artifi-

cială îi determină pe oamenii de știință de la Institutul de Cercetări Agronomice să caute soluția pe altă cale.

Să pătrundem în birourile secției de ameliorațiuni agricole. Aci, un grup de ingineri cercetează manuscrisul unei lucrări colective, „Probleme de desecări și irigații în câmpia Bărăganului“.

După cum știm, planul de electrificare a țării și de valorificare a apelor a indicat o schemă a necesității irigațiilor în R.P.R. Lucrarea de față vine să adincească și să completeze această schemă generală, arătând care sunt modalitățile de irigație, ținând seama de avantajul primordial pe care îl are țara noastră de a fi cuprinsă într-o puternică rețea de ape curgătoare. Dar, în condițiile climatice de la noi, râurile nu au un debit staționar. În primăvară apele vin puhoi, iar vara, mai ales pe vreme de secetă, tocmai în lunile în care necesitatea irigației se face mai mult simțită, apa acestor cursuri naturale seacă. Deci, prima și cea mai importantă sarcină în efectuarea lucrărilor de irigație va fi o regularizare a debitului râurilor! Autorii ne explică că acest lucru se poate realiza prin construirea de lacuri de acumulare în apropiere de izvoarele râurilor. În aceste lacuri se va strânge apa zăpezilor și a ploilor torențiale de primăvară. În lunile secetoase, apa din lacurile de acumulare va fi lăsată să curgă încet către regiunile de șes. Printr-un sistem de canale de irigație, această apă va pătrunde până în inima țării. Un precedent: lacul de acumulare care se construiește actualmente la Bicaz nu a fost proiectat exclusiv pentru necesitățile hidrocentralei. El va deveni un uriaș rezervor de apă pentru irigație: două sute de mii de hectare din nord-estul câmpiei Bărăganului vor putea fi udete cu apele lui!

Studiul cercetătorilor de la I.C.A.R. a fost conceput ca un îndrumar practic pentru viitoare amenajări hidroameliorative din câmpia Bărăganului. Împărțind întreaga câmpie a Bărăganului în zone, autorii au arătat, în primul rând, care sunt teritoriile care au nevoie de irigație; în ce locuri anume trebuie secate mlaștinile; care pământuri trebuie să fie desalinizate. Totodată au calculat care este cantitatea de apă trebuincioasă anual fiecăreia din aceste zone, ținând seama de condițiile climatice și de sortimentele de culturi. Datele obținute de aceste cercetări sunt atât de importante pentru sporirea producției, încât Ministerul Agriculturii și Silvi-

Grădinile de legume de pe câmpurile experimentale primesc apă din belșug prin canalele de irigație.

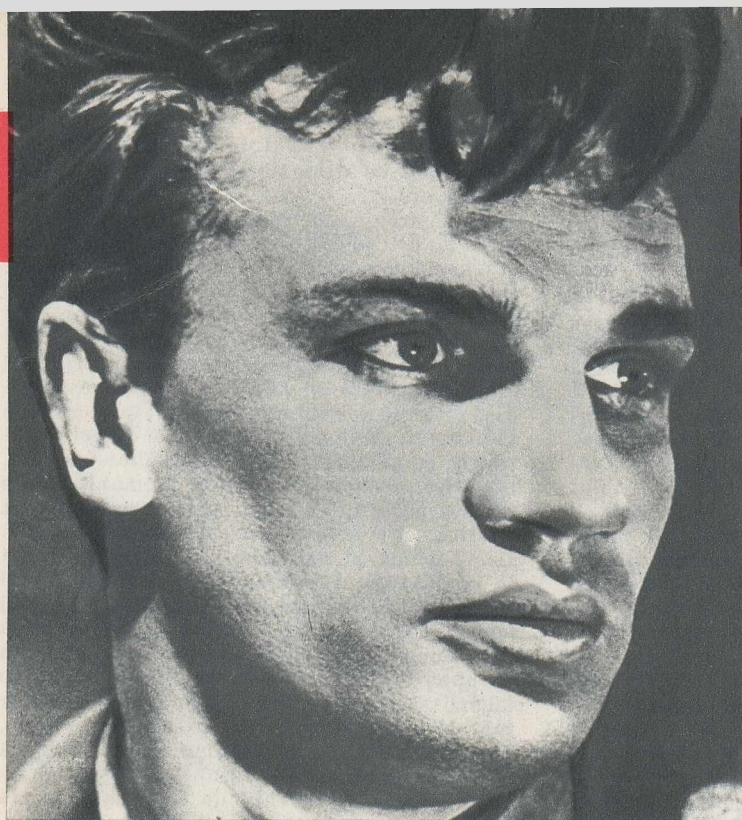
culturii a folosit acest material în vederea unor studii ameliorative pentru Bărăganul de sud și terasa Brăilei. În aceste puncte, irigația se va face direct prin pompare de apă din Dunăre.

★

Știința pusă în slujba economiei naționale, a necesității unei continue ridicări a nivelului de trai al oamenilor muncii, poate dezlega, în cursul timpului, toate marile noastre probleme. Condiția? În primul rând lupta consecventă pentru o orientare realistă a institutelor științifice. Contactul permanent al oamenilor de știință din toate domeniile cu marile probleme pe care construcția socialismului le pune zi de zi, dorința lor sinceră de a contribui la rezolvarea acestor probleme și condițiile deosebite de muncă pe tărîm științific create de regimul democrat-popular determină succesele pe care știința și tehnica noastră le înregistrează necontenit.

va prezenta un mare film sovietic

„COMUNUL

Comunistul Vasili Gubanov, interpretat de actorul E. Urbanski.

n binecunoscut cuplu de cineaști sovietici — scenaristul Gabrielovici și regizorul Raizman — au conceput un portret cinematografic al comunistului. Și și-au intitulat filmul, ca atare, simplu și generic: „Comunistul“.

Dar sarcina era covârșitoare: cum să aduci pe ecran, la valoarea simbolică pe care o pretinde un astfel de titlu, dimensiunile morale și spirituale ale omului care creează o nouă eră istorică?

Răspunsul ni l-au dat cei doi artiști: povestirea lor cinematografică ocolește abstracțiunea și generalitățile, alegându-și drept personaj un om sovietic simplu, un comunist obișnuit. Vasili Gubanov este magazinier. El împarte, în fiecare zi, constructorilor primiei centrale electrice sovietice cuie și ulei, se îndrăgostește de o femeie din sat și își trăiește viața fără întâmplări excepționale. Dar Vasili Gubanov este un erou și sufletul său, acțiunile sale aparent obișnuite, capătă proporțiile monumentalului: căci Vasili Gubanov își dăruiește fără preget gândurile, simțirea inflăcărată, viața însăși, cauzei comunismului. De aci forța și strălucirea sa, de aci eroismul. Pentru a găsi pe eroul epocii noastre — demonstrează filmul — nu trebuie să se facă investigații complicate: el se află aici, printre noi, lângă noi, și construiește, modest dar însuflețit de o nestinsă credință în misiunea istorică a clasei muncitoare, o nouă lume. Acest erou este *comunistul*.

Gabrilovici și Raizman au creat, deci, dincolo de trăsăturile individuale și de situațiile particulare în care se află personajul lor, un tip — tipul celui mai înaintat om pe care îl cunoaște istoria. Iar prin acest tip, au conturat o întreagă epocă: „ca și în celelalte filme (chiar cele istorico-revoluționare) la care am lucrat împreună cu E. Gabrielovici, tabloul social se construiește pe baza destinelor personale ale oamenilor. Tocmai acestea trebuie să exprime și caracterul epocii, și forțele motrice principale ale epocii respective“ — afirma, la începutul filmărilor, regizorul I. Raizman.

Tabloul social pe care-l înfățișează filmul „Comunistul“ este cel al anilor 1918-1919, furtunoșii ani ai luptelor revoluționare pentru apărarea tinerei republici sovietice și ai primelor construcții socialiste.

...Într-o gară oarecare, apăsată de umbrele inserării, se oprește un tren, gîfîind de greul oamenilor agățați de scările sale, înghesuți pe acoperișurile vagoanelor. Trenul își descarcă povara umană și aparatul ne conduce privirea spre convoiul nesfîrșit ce se scurge spre Zagora: la chemarea lui Lenin, oamenii aceștia infomețați și acoperiți cu zdrențe — frați, neveste, părinți

ai celor ce apărau pe front puterea sovietică — au venit să ridice prima centrală electrică a socialismului. Un tînăr îmbrăcat într-o manta ponosită de soldat, trăgîndu-și piciorul încă nevindecat de pe urma rănii căpătate pe front, bate pe la ferestrele sătenilor cerînd adăpost pentru noapte. E Vasili Gubanov. Nu e găzduit nicăieri — casele sînt pline, iar chiaburilor nu le sînt de fel pe plac străinii ce au umplut satul. Va fi primit pînă la urmă — în schimbul cîtorva prețioase bucăți de zahăr — în casa țaranului Feodor Fokin. Iar aici îi aflăm pe toți cei ce vor fi angrenați în conflictul povestirii dramatice ce începe: iat-o pe Aniuta, nevestă docilă a înstăritului Feodor, privind cu ochii larg deschiși a neînțelegere cele ce se petrec în jurul ei. De la această Aniută, care nu auzise pînă atunci cuvîntul „comunist“, pînă la aceea ce va porni hotărîtă spre șantierul centralei și își va chema tovarășele la subotnikul de noapte, pînă la femeia ce-l va iubi cu patimă nestinsă pe Vasili Gubanov și-și va părăsi

Pentru construcția centralei electrice de la Zagora, e nevoie de cuie și ele nu se găsesc nicăieri în anii grei ai războiului civil. Dar comunistul nu cunoaște piedică: pentru a obține cele necesare înălțării primei centrale electrice sovietice, va cere direct ajutorul lui Lenin.

La început, Aniuta nu înțelege limpede sensul celor ce se petrec în jurul ei...

Pentru o bucată de piine, Denis își va da și boeancii, dar nu se va atinge de bunul poporului.

Dragostea Aniutei și a lui Gubanov înflorește în iureșul luptei pentru construcția socialistă.

Aniuta începe parcă să înțeleagă că adevărul nu e de partea bărbatului ei.

Vasili Gubanov va lupta pînă la ultima suflare pentru cauza comunismului.

TUL

pentru el bărbatul, e un drum lung, pe care îl vom parcurge împreună cu ea de-a lungul fiului. Iată-l și pe Denis, cea iminoasă figură de revoluționar, care trebuind cîndva să însoască timp de săptămîni vagoane cu alimente pentru muncitorii din Zagora a flămînzit zile întregi și și-a dat și hainele pe el pentru o fărîmă de piine, dar nu s-a atins de hrana ce-i fusese încredințată. Iată-l și pe Fedor, țaranul care nu vede încolo de cuptorul izbei lui și nu are nimic mai sfînt decît slăina din pod, iată-i și pe Rasstriga și pe Stepan, dușmani nepăcați ai revoluției.

Din această izbă, unde se-ntîlesc într-o noapte cu toții, va veni fiecare să-și împlinească destinul.

— Sînt comuniști la voi? — întreabă cineva de afară, bătînd în ușa, la puține clipe după ce Gubanov se întinse pe jos să se odihnească.

— Da — răspunde spre mirarea tuturor Gubanov. Eu sînt comunist. Și va pleca în noapte, la ședința comunistilor ce au venit

Indemnul lui Gubanov va scutura din amortire pe feroviarii ce au lăsat trenul cu făină în mijlocul pădurii...

să construiască centrala de la Zagora.

E începutul drumului lui Vasili Gubanov. Și luminînd unele momente ale acestui drum, realizatorii filmului, și mai ales tînărul actor debutant Evgheni Urbanski (interpretul lui Gubanov) s-au străduit să creeze profilul moral al comunistului.

Gubanov e tîmplar. Dar la construcție e nevoie de un magazioner, de un om cinstit care să apere ca pe propria-i viață avuțul obștesc. Munca de magazioner nu-l ispitește de fel pe Gubanov dar, disciplinat, o primește: partidul i-o cere. Și pentru eroul nostru, cuvîntul partidului exprimă crezul fierbinte al vieții sale.

Gubanov găsește în buzunarele fostului gestionar, Rasstriga, cuie, cea mai prețioasă „hrană” a centralei în acea fază a construcției. Cu dușmanul de clasă strecurat printre ei și jefuind bunurile poporului, comunistul este intranzigent: Rasstriga, chiaburul răsopit, va zbura cît colo.

Construcția nu poate înainta: nu sînt cuie. Magazionerul-comunist va porni să cutreiere țara în căutarea lor: centrala electrică, așa cum a cerut Lenin, trebuie să se înalțe. Și va ajunge pînă în biroul lui Lenin pentru a-i cere sprijinul. Comunistul este perseverent și tenace în orice sarcină fi încredințază partidul.

Zagoreni se sting de foame: un tren încărcat cu făină, trimis spre ei s-a împotmolit undeva pe drum. Gubanov e trimis să-l caute și să-l aducă. Găsește locomotiva rece, fără combustibil, și pe feroviar dormind liniștiți într-o căsuță din pădure. Comunistul se apucă să taie singur pădurea din jur, spre a o oferi ca hrană locomotivei. Și taie zi și noapte într-una. Exemplul lui zguduie indolența și lenea: feroviarii necomuniști vor începe să lucreze alături de el.

Dușmanii poporului și ai revo-

luției atacă trenul. Gubanov cade în mîinile lui Rasstriga și ale lui Stepan. Va lupta pînă în ultima clipă a vieții pentru a apăra bunul poporului. Și va muri la fel de simplu cum a trăit, dar la fel de eroic, sub gloanțele dușmanului.

Acesta e comunistul pe care-l aflăm din filmul lui Raizman: un om modest, care se bucură și suferă ca oricare altul, care iubeste aprins și luptă pentru a-și împlini iubirea, dar care înțelege ca fiind mai presus de orice cauza comunismului.

Povestea vieții comunistului Vasili Gubanov se oprește aici. Dar firul este reluat de viața fiului său pe care, fraged prunc, mama sa, Aniuta, îl duce spre șantierul construcției socialiste.

E. Gabrilovici și I. Raizman au pornit să-și realizeze filmul cu o echipă actricească tînără: nici un nume de mare artist. Ba mai mult, rolurile principale au fost încredințate unor debutanți: Evgheni Urbanski (Gubanov) și Sofia Pavlova (Aniuta). Dar, o dată cu biruința regizorală, filmul a înregistrat-o și pe cea a tinerilor actori: le-a asigurat-o trăirea lor sinceră, identificarea lor cu eroii.

Și iată cum cinematografia sovietică ne dovedește din nou cum poate fi realizată în artă, cu simplitate și căldură, imaginea omului nou al vremii noastre, ne demonstrează încă o dată că valoarea operei de artă este direct dependentă de conținutul său de idei, de mesajul său, de forța sa educativă. „Comunistul” este un film aspru, fără dulcegării, arătînd durerea, suferința, lupta grea a omului pentru mai bine. Dar e, cu toate acestea, un film optimist și stenic pentru că ne arată forța triumfătoare a comunismului, ca și forța de nebiruit a omului care se dedică acestei idei.

Sanda FAUR

ALLAN F. DULLES?

va fi arestat de J. Edgar Hoover?

Scrisoare deschisă șefului serviciului de spionaj american (C.I.A.).

Mult stimat și prea iubite mister Allan Dulles,

Cu crescândă neliniște în suflet pentru poziția dv. socială și soarta dv. fizică, am citit textul conferinței foarte documentate pe care ați susținut-o în fața participanților la cel de-al 46-lea congres anual al Camerei de Comerț americane. V-ați ocupat în acea conferință de progresele neincetate și de perspectivele deschise Uniunii Sovietice în felurite domenii, mai cu precădere în cel economic. Am rămas uluit. Firește, dv. fiind șeful spionajului american, nu e de mirare că stăpîniți o documentare amplă și amănunțită. Însă ceea ce uluiește și neliniștește este faptul că v-ați grăbit să relațiați așa, în public, tot ce știți, sau aproape tot.

Ce s-a întîmplat? Ați izbutit oare să vă eliberați de frica pe care o încearcă oricare cetățean american, atunci cînd își amintește de F.B.I., la cafeaua cu lapte, în metro sau noaptea, în așternut? Ori, tare pe poziția dv. ca șef al serviciului de spionaj, nu vă pasă că mai există în țara voastră și un admirabil spionaj intern, care nu lasă necercetat pînă în măruntaie nici un cetățean american și care-i condus de acel iscusit mister J. Edgar Hoover?

Nu știu ce să cred. Dar mă tem. Mă tem al naibii pentru soarta dv. Alții — recunosc că e vorba de cetățeni mai neînsemnați decît sînteți — au vorbit în public mult mai puțin decît dv. despre realizările celui stat puternic pe care-l urîți, dar care se află în plină construcție comunistă. Și cei ce n-au știut să-și țină gura au pățit-o rău de tot. Așa că teama mea e foarte legitimă.

Bineînțeles că, pentru a nu vă demoraliza cu totul auditoriul, ați folosit destule calomnii antisovietice care, desigur, au fost primite cu căldură de mulți oameni de afaceri adunați să vă asculte. Totuși, aceștia nu cu inimă ușoară au putut să asculte pasajele din conferința dv. care declarau ritos:

„Acum 30 de ani, U.R.S.S. era o țară slab dezvoltată din punct de vedere industrial, ca și din punct de vedere agricol. Ea este astăzi a doua putere economică din lume... Industrializarea intensă continuă astăzi... Din 1956 producția sovietică și-a continuat dezvoltarea rapidă... În primul trimestru al anului 1958, producția de oțel a sovieticilor a depășit pentru prima oară pe cea a S.U.A.”.

Cuvînte d-astea ca „industrializare intensă”, „dezvoltare rapidă”, „producție care depășește” au căzut greu, ca niște pietre de moară, pe inima auditoriului dv. Parcă-i văd pe bieții membri ai Camerei de Comerț americane cum răsufală anevoie. Da'mite cînd a venit rîndul cifrelor! Căci ați dat și cifre: „O comparație între producția americană și producția sovietică arată ritmul rapid al progresului realizat de către ruși... Economia sovietică s-a dezvoltat și va continua probabil să se dezvolte pînă în 1962 într-un ritm aproape de două ori mai rapid decît cel al economiei americane. Procentul creșterii globale a fost pînă acum de 6-7 la sută pe an, și de 10-12 la sută în industrie. Aceste procente sînt foarte ridicate”.

Din acest pasaj, ascultătorii dv. au putut să bage de seamă la ce dezvoltare — rapidă, cum ați spus — izbuteste să ajungă economia unui stat socialist. Mai mult decît atât: ei au putut să întrevadă la ce „ingrozitoare” dezvoltare va ajunge această țară în viitorul cel mai apropiat. Ah, cum v-ați permis?

„Uniunea Sovietică — ați mai spus — a consacrat investițiilor o parte proporțional mult mai importantă decît Statele Unite, investițiile fiind concentrate mai ales în sectoarele electricității, metalurgiei și mijloacelor de producție. În aceste trei sectoare, în 1956 U.R.S.S. a atins 80 la sută din inves-

tițiile americane, iar în anul 1958 amenință să le depășească”. Cit privește producția de mașini-unelte, aceasta a fost (în 1956 — n.r.) de două ori mai mare decît cea a Statelor Unite”.

Vă mărturisesc că nu știu ce se spune la dv., la Washington sau la New York, în asemenea împrejurări. Dar la noi, în Moldova, se spune pur și simplu: „ați festelit-o”. E o expresie vulgară dacă vreți, dar în chestia de care ne ocupăm este foarte adecvată.

Mă rog, să zicem: investiții, industrie, agricultură, produs național global — toate acestea treacă-meargă! Cum e însă cu comerțul? Căci dv. v-ați adresat în special unor simțitoare inimii comerciale. Deși n-ați trecut cu vederea faptul că în Uniunea Sovietică e în creștere și consumul intern, ceea ce înseamnă totodată că și nivelul de trai și comerțul de stat cresc, totuși nu comerțul interior îi interesa pe negustorii americani care v-au ascultat. Ei vă întrebau: „Cum stăm cu desfacerea produselor în țările europene?” Vai! și această problemă ați atins-o și — horribile dictu! — nici pe această linie ascultătorii n-au ieșit mai puțin festeliți.

„U.R.S.S. — ați spus dv. — poate acum să exporte cantități din ce în ce mai importante de petrol, cositor, zinc, aluminiu, aliaje de fier. Ea a și început să aprovizioneze unele piețe occidentale și va putea foarte bine deveni unul din principalii furnizori ai Europei occidentale... Să luăm petrolul...

DIN LAZILE CU VECHITURI...

Stațiunile de pe litoral au fost nu demult, inundate de afișe colorate ce vesteau că estrada a și ajuns pe... satelit. Iubitoare de precizie, afișele au ținut să ne explice că meritul pentru această performanță cosmică revine în întregime Teatrului de Stat din Constanța. Am ținut să fim martori la un asemenea eveniment științifico-artistic pe cînd el se consuma în grădina din Vasile Roaită. Din program am aflat că „Estrada pe satelit” are ca autori, la capitolul texte, pe Nicky Popescu și George Mihailache, iar la capitolul muzică, mai bine de o duzină de compozitori romini și străini, printre care — instalat modest — același Nicky Popescu. (Trebuie să precizăm că respectivul nu are comun cu graficianul Nichi Popescu, laureat al Premiului de Stat, decît... numele).

Prologul ne-a înfățișat o călătorie a ansamblului constanțean pe satelit. Călătoria s-a terminat în câteva momente și a urmat... „La revedere, mamă mare!” Să nu credeți cumva că vreun explorator al spațiilor cosmice își ia la revedere de la bunica... Nici gînd! Aici e vorba de: „La revedere, mamă mare / Cu masa nu mă aștepta / Mă duc la bal / Mă duc să dansez un cia-cia”. Dar, nenorocire, la bal fata constată că rochia cu care se îmbrăcase nu mai e la modă, fuge acasă și, sadică, o scoală din somn pe bătrînă, îi cere manția ei veche și... bineînțeles,

fuge să danseze iar „cia-cia”. Cînd mama mare a fost lăsată, în sfîrșit, să se odihnească, a urmat pe scenă o cîntăreață care spunea ceva, parcă în englezește. În program am citit însă și m-am lămurit: era o arie din opereta „Rose Marie”. Spectacolul continua, pînă la urmă, în fața... lazilor cu vechituri ale diferitelor improvizatii revuistice bucureștene, din urmă cu un an-doi.

Întreaga concepție a spectacolului copia fără discernămintă maniera concertelor de un gust indoielnic și lipsite de orice conținut educativ de care ne-au saturat în anii trecuți diferitele „șuşanele”. Pe lingă citeva cîntece de calitate și de succes notoriu, am fost nevoiți să suportăm o veritabilă colecție de inepții muzicale cîntate sau doar... vorbite, ca ridicolul „Din o mie de motive”. În plus, autorii ne-au oferit cu dărnicie mai multe cuplete. Unul povestea despre femeile care-și ciupesc sprîncenele, se pudrează și cer mereu bani de la soții lor. În altul ne-a fost dat să auzim „glume” de acest gen: „Am trecut la femei, cînd mă văd, ele îmi spun: treci, treci”. Duetul „Dragoste pe profesii” este o manifestare de crasă vulgaritate, lipsit fiind de cea mai elementară grijă pentru valoarea educativă a celor rostite pe scenă. Autorii dau circulație scenică unor expresii triviale și unor idei proprii moralei burgheze. Lipsa bunului simț este

flagrantă atunci cînd, de la rampă, se rostesc asemenea „declarații de dragoste”, scoase din arsenalul revistelor de cartier de odinioară și atribuite în mod jignitor unor lucrători din comerțul de stat: „Părul tău dragă iubită / Miroase a varză călîită” sau: „Ai ochii ca două sarmale / Iar urechile ca două pirjoale... Sub pretextul satirizării vocabularului bulevardier, se lansează cu perseverență replici degradante nu numai pentru actori, dar și pentru spectatori. De pildă: „valabilă cadină, suflete, mișcă caroseria!” sau „te-ai operat de mătreață la planetă”. Ca să nu mai vorbim de demonstrația de „marabo” pe care ne-o oferă același „multilateral” Nicky Popescu, secundat de astă dată de Lucia Pirvulescu!

Vom pune punct exemplificațiilor. Este evident că „Estrada pe satelit” este un spectacol ce poate duce doar la pervertirea gustului public, un spectacol al cărui autori trebuie blamați. Prin actualitate ei nu înțeleg decît o inofensivă referire la citeva aspecte negative lătrălnice, și acelea înecate în vulgaritate și prost gust.

Este evident că un asemenea spectacol nu-și are locul pe scenele noastre. Și, mai ales el nu-și află locul în turneele efectuate în stațiunile de odihnă. Oamenii muncii veniți să-și refacă forțele pe litoral au dreptul la spectacole de bun gust și reală ținută artistică!

Andrei DRAGU

DOUĂ VOLUME DE REPORTAJE DESPRE UNIUNEA SOVIETICĂ

De la Tian-Şan la munţii de Jasp...*)

Alexandru Şahighian

Interesante republici ale Uniunii Sovietice.

De la culmile înzăpezi ale Tian-Şanului, până la munţii de Jasp din Urali, se întind pământurile Republicii Sovietice Socialiste Kazah. Autorul a avut prilejul să cutreiere şi să cunoască de aproape această republică, în ocazia unei călătorii făcute în Uniunea Sovietică, la invitaţia revistei „Goniok”.

Îmbinând cu inteligenţă date şi fapte aparţinând istoriei seculare a poporului kazah, cu realităţile uimitoare pe care le prezintă astăzi Kazahstanul, Alexandru Şahighian reuşeşte să ofere cititorului un tablou static, mai mult sau mai puțin colorat, ci un film în care viaţa locoteşte năvalnic.

Descrierea unor vizite în noile colozuri şi sovhozuri — ca, de pildă, sovhozurile „Pavlov” sau „Moskovski” — crescute ca prin farmec pe întinderile de milioane de hectare ale pământurilor destelenite, prilejuieşte cititorului un contact viu cu entuziasmul celor 100.000 de tineri din toate colţurile Uniunii Sovietice, veniţi aici la chemarea partidului şi a comsomolului. Autorul creionează cu talent chipuri de comsomolişti şi dezvoltă înalţarea morală, îi zugrăveşte pe mandatul uriaşei acţiuni de destelenire şi ei prind viaţă în faţa noastră, ne uceresc şi ne fac să-i admirăm pentru urajul, entuziasmul şi eroismul lor în lupta cu o natură vitregă şi cu condiţiile precare ale începutului.

Paginile despre viaţa care se desfăşoară astăzi pe pământurile destelenite ale Kazahstanului sînt cele mai reuşite în carte. Unele din ele sînt adevărate bijute, cu valoare de sine stătătoare —

şi aici Şahighian depăşeşte, cum am spus, graniţele genului reportaj.

Am alătura acestora paginile descriind o vînătoare de lupi cu acvila, veche indeletnicire a poporului kazah, sau legenda despre ţinutul Ciubar — cuvînt care în limba kazahă înseamnă „peşteră”.

Cartea lui Şahighian are, în continuare, meritul de a familiariza cititorul cu specificul de viaţă al poporului kazah, cu obiceiurile şi tradiţiile lui, cu psihologia lui specifică. Călătorind prin regiunea Taldî-Kurgan — odinioară un ţinut sălbatic — autorul ne împărtăşeşte felul de viaţă al păstorilor kazahi, cei care mai locuiesc încă în iurte, şi ne înfăţişează pitorescul acestei vieţi.

Dar suflul unei noi vieţi, rezultate din industrializarea vechiului peisaj, din mecanizarea pe o scară întinsă a agriculturii, din înflorirea culturii şi artei kazahă pătrunde impetuos şi cuprinde tot mai larg traiul poporului kazah. Paginile despre bazinul carbonifer Karaganda, despre noul bazin carbonifer Ekibastuz, despre Temir-Tau (muntele de fier) — oraşul uzinelor care produc oţel, despre uzinele de superfosfaţi şi despre marele combinat chimico-minier de la poalele muntelui Kara-Tau vorbesc despre marile transformări petrecute în viaţa acestui popor.

A cincea parte din plumbii cu care au fost nimicite fasciştii în timpul Marelui Război de Apărare a Patriei a fost dată de uzina kazahă din Kentau, oraşul plumbului; ostaşii celebrei divizii de gardă Panfilov, constituită în Republica Kazahă, s-au acoperit de glorie în apărarea şoselei Volokolamskului, care duce la Moscova; primul erou al muncii socialiste pe pământurile destelenite a fost un kazah.

Cititorul are prilejul să se convingă, prin datele şi faptele oferite de cartea lui Al. Şahighian, de ceea ce a însemnat în viaţa poporului kazah Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, cu uriaşele şi fericitele ei urmări.

Şi, așa cum arată autorul, luînd cunoştinţă de viaţa acestei republici, uimitoare prin marile ei succese în toate sectoarele de activitate, nu poţi să nu înţelegi şi să nu fi convins de înalta semnificaţie a cuvintelor rostite de generalul Turceaninov la parada de la 1 Mai 1957:

„Am făcut un salt grandios în aceşti 40 de ani. Succesele noastre inspiră popoarele din ţările coloniale să lupte pentru eliberarea lor”.

Victor Kernbach

Sugestiv titlu şi-a ales Victor Kernbach pentru cartea sa despre Gruzia Sovietică, ţara încântătoare cuprinsă între ameteitoarele creste ale Caucazului şi spuma vechiului Pont. Ne bucură să constatăm că, înscriindu-se pe linia bunei literaturii de călătorie care s-a dezvoltat în ultimii ani în ţara noastră, „Ţara dintre zăpezi şi portocali” este poet (vezi mai cu seamă descrierea trecerii spre Valea Alazanului sau cea a procesului de prelucrare a ceailui de Ceakvi).

Volumul înfăţişează Gruzia în trecut şi în prezentul ei înfloritor. Cititorul descoperă lesne că acel care a scris „Ţara dintre zăpezi şi portocali” este poet (vezi mai cu seamă descrierea trecerii spre Valea Alazanului sau cea a procesului de prelucrare a ceailui de Ceakvi).

Sensibil la frumuseţile unei naturi deosebit de variate şi abundente, pe care o înfăţişează în culori vii, aproape naturale, Victor Kernbach îşi manifestă mai ales interesul pentru geografia umană, pentru faptele în aparenţă banale, dar care semnifică uriaşele transformări sociale survenite în această ţară în urma victoriei Revoluţiei Socialiste din 1917 şi a intrării Gruziei în sinul marii familii multinaţionale a popoarelor sovietice.

Îndeosebi îi stîrneşte interesul fizionomia morală a omului sovietic, revoluţia fertilizînd caracterul nobil al georgianului cu noi trăsături etice. Pe aceşti oameni îi înflinţe scriitorul pretutindeni, vioaşi şi inspiraţi de patima construcţiei — la uzina de automobile din Kutaisi şi la ţesătoriile din Gori, la întreprinderile de prelucrare a ceailui din Agiar şi la Academie, în porturi şi la colhozul Bobokvati. „Omul Georgiei” — notează autorul — este tânăr, parcă poporul lui ar avea vîrsta unei singure generaţii. Surîsul lui, în care se ogîndeşte vigorează ce a învins încercarea cîtorva mii de ani şi cîtorva milioane de dureri istorice, este su-

Ţara dintre zăpezi şi portocali*)

risul pe care l-am regăsit şi în frumoasele mătăsuri georgiene, şi în ochii femeilor, şi în culoarea solară a vinului din Kahetia, în luciul adînc al antracitului caucazian sau în cerul albastru, în versul poezilor ori în boltirea rumenă şi îmbietoare a năramzelor de lingă Pont. Ţara, care a gemut de atîtea ori de durerea invaziilor străine şi a prăbuşirilor pînă la ţărîină, e clădită mereu cu gustul vieţii sport şi cu ecoul bucuriei revărsat peste tot”.

Cartea nu reproduce exact itinerariul geografic al călătorului. Nici n-ar fi putut. Organizată în 13 capitole, ea a năzuit să redea cititorului din ţara noastră impresiile unui îndrăgostit de cultura străveche a acestui popor deosebit de înzestrat.

Traducător al celebrei epopei naţionale georgiene „Viteazul în piele de tigr” de Şota Rustaveli, precum şi al altor opere din poezii clasici şi contemporani ai R.S.S. Gruzine, Victor Kernbach se dovedeşte a fi în acelaşi timp, un bun cunoscător al istoriei, culturii, obiceiurilor şi particularităţilor poporului care l-a găzduit cu prietenie vreme de cîteva săptămîni. Impresionează, bunăoară, aria informaţiei istorice (capitolele „Cetăţeni, mănăstiri, castele”), mitologice (capitolul „Amiran sau Prometheus”), culturale (capitolul „Fiecare georgian e poet, iar un poet georgian este de două ori poet” şi capitolul „Curcubeu, lebede, privighetori”), precum şi economice, sociologice, ştiinţifice etc. Ar fi greu de dat exemple, numai din simplul motiv că în paginile cărţii abundă bogate referiri şi interesante asociaţii de idei, mărturisind lecturi şi căutări în lexicoane, atlasuri şi cărţi de specialitate. Cu aceasta, cartea n-a pierdut din prospeţime. Dimpotrivă. A cîştigat o nouă dimensiune valoroasă: adîncimea.

Monografia lirică „Ţara dintre zăpezi şi portocali” face familiară cititorului o ţară îndepărtată, Gruzia Sovietică, un popor destoinic şi curajos precum şi marile sale victorii dobîndite pe drumul luminos al comunismului.

*) Al. Şahighian: „De la Tian-Şan la munţii de Jasp...” — Ed. Cartea Rusă — 1958.

Dinu SĂRARU

*) Victor Kernbach: „Ţara dintre zăpezi şi portocali” — Ed. Cartea Rusă — 1958.

Teşu MILCOVEANU

Consemnări literare

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONFERINŢEI SCRITORILOR DIN ȚĂRILE ASIEI ȘI AFRICII. În luna octombrie, va avea loc la Taşkent, capitala R.S.S. Uzbeke, Conferința scriitorilor din țările Asiei și Africii. În preajma acestei importante întâlniri a scriitorilor în cele două continente, au loc intense pregătiri. Din inițiativa Institutului de literatură universală „A.M. Gorki” și a Comitetului pentru literatură străină al Uniunii Scriitorilor Sovietici, au întocmit vaste lucrări asupra istoriei literaturilor kazahă, uzbekă, tadjică, azerbaidjeneză, rîmeneză și kirgîzice. Au avut loc și asemenea dezbateri publice supra ultimelor cărți ale scriitorilor din aceste republici. Ziarele și revistele sovietice publică numeroase studii și articole despre operele marilor scriitori din Asia și Africa. Ultimul număr al revistei „Voprosi literatury” publică, de pildă, articolele „Despre realismul lui Lu Sin” de V. Sorokin, „Cu privire la problema tradiției și inovației în poezia tadjică” de Z. Osmanova și comunicarea „Literatura ka-

zaha în luptă pentru realismul socialist” de Z. Kedrina. În revista „Goniok” a apărut ciclul de poezii despre Egipt al cunoscutului scriitor și militant social din R.P. Chineză Go-Mo-Jo, iar revista „Drujba narodov” a tipărit poemul „Gorianka” al poetului avar Rasul Gamzatov și romanul „Confliuență” de scriitorul azerbaidjan Mirza Ibrahimov. În revista „Novii mir” au fost publicate nuvelele „Mica gospodină” de C.K. Potekhkhali (India), „Minuni și făcători de minuni” de Taufic al-Hakim (R.A.U.) și „Discurs funebru” de H. Ozghen (Turcia).

● CÎNTECE POPULARE VIETNAMEZE. De puțină vreme, la Hanoi, capitalei Republicii Democratice Vietnam, a apărut o interesantă culegere de folclor vietnamez, reprezentînd o mică parte din tezaurul artistic al acestui vrednic popor. În general, poezia vietnameză se bazează pe diversitatea și subtilitatea intonației specifice limbilor monosilabice. Forma cea mai răspîndită este versul de 8-8 silabe, în care cîntărețul anonim își exprimă bucuriile și neac-

rele, reacțiile sale în fața diverselor întîmplări ale vieții. Volumul amintit cuprinde patru cicluri, grupate sub titlurile: „Cîntece de dragoste”, „Amărăciuni și suferințe”, „Înțelepciune și ironie fărănească” și „Cîntece din timpul revoluției din august 1945”. În poezii ca „Acest pămînt este pămîntul vietnamezilor”, „Lăsați-mă să vă povestesc de suferințele lui Cao Bang” sau „O, voi, care țineți în mîna un vas plin cu orez” se observă lesne specificul poeziei orale vietnameze, de o mare concizie, bogată în idei și sentimente nobile. Iată o asemenea poezie: „Ieri firul de orez era încă uscat/Dar mîine, mîine apele vor curge din belșug /Înverzindu-l./ Astfel, pămîntul acesta pustiit /Va reînflori./ Cînd omul s-a hotărît/Învîinge chiar și cerul”.

● OPERELE ALESE ALE UNUI Apreciat scriitor sovietic. În raioanele de literatură sovietică ale librăriilor noastre, s-au pus în vânzare nu demult „Operele alese” ale poetului I. Fejer, tipărite de editura „Scriitorul sovietic” din Moscova. Din substanțiala prefață aflăm că acest scriitor de seamă al literaturii multinaționale sovietice s-a născut în anul 1900 și la vîrsta de 19 ani intră în partid, luptînd cu arma în mîna pe fronturile războiului civil. Influen-

țat la început de Șalom Alehem și Heine, apoi de Malakovski, Bednii și Bagriki, tânărul scriitor își încercă talentul în diferite genuri, cu remarcabile rezultate. A excelat, mai ales, în poezia unde într-un ton simplu, plin de căldură lirică, zugrăvește mahalaua evreiască în care s-a născut, cîntă oamenii simpli din orașele ucrainene sau marile transformări aduse de Revoluția Socialistă în viața popoarelor Rusiei (cielurile „Flori în gunoi”, „Primele versuri”, „Dnieproghes”, „Cu ochii zilelor de astăzi”, „Reînviere”, „În Orientul îndepărtat”, „Forță” etc.). I. Fejer a murit în anul 1952.

● DESPRE ORIGINEA CELUI MAI VECHI MONUMENT LITERAR CHINEZ. Renumitul sinolog sovietic A.S. Stukin a terminat, după o îndelungată trudă creatoare, traducerea marilor opere chineze „Cartea cîntecelor” („Sijzin”).

● ORIGINEA ȘI IMPORTANȚA excepțională pentru istoria civilizației umane a unor opere ca „Iliada”, „Odiseea”, „Ramaiana”, „Kaleralala”, „Mahabharata”. „Cîntec

despre oastea lui Igor” sau „Cartea cîntecelor” constituie încă și astăzi obiectul unor aprinse discuții în întreaga lume. Despre „Cartea cîntecelor” — cel mai vechi monument literar al poporului chinez, cuprinzînd 305 cîntece populare și imnuri — se cunosc, din păcate, prea puține lucruri. Unii istorici și sinologi atribuie această vastă operă marelui filozof chinez al antichității Confucius (Kunzi), care a trăit între anii 551-479 î.e.n. Alții, dimpotrivă, socot că din cele 3.000 de cîntece și ode plămuite de cîntăreții anonimi în perioada Ciu (1122-770 î.e.n.), Confucius nu a făcut altceva decît să selecționeze un număr de 305, pe care le cînta în public, acompăniindu-se cu lira, la diferite sărbători. Cîteva secole mai tîrziu „Cartea cîntecelor”, socotită protestatară și primejdioasă pentru imperiu, e arsă pe rug. Reconstituind-o după un secol, renumitul savant Mao a împărțit-o în cele patru părți, cunoscute și astăzi: „Gofin” (Moravurile împărățitorilor), „Siao-ia” (Ode mici), „Da-ia” (Ode mari) și „Sun” (Imnuri).

După trei milenii, „Cartea cîntecelor”, creație strălucită a genului popular, constituie un important izvor pentru cunoașterea vieții și obiceiurilor din cele mai vechi timpuri ale marelui popor chinez.

Demitru CODRIȘAN: Portretul unui coleg

O EXPOZIȚIE și unele deficiențe în îndrumarea artiștilor plastici amatori

Dar, deși entuziasmează prin însuși fenomenul pe care-l reprezintă, o expoziție ca cea din parcul „I.V. Stalin” nu mai este astăzi primită, nici de vizitatori, nici de criticii de specialitate, doar cu exclamații de satisfacție lipsite de exigență ori cu o îngăduință protectoare. Artă și, implicit, artă amatoare — parte integrantă a luptei noastre pentru socialism — este privită azi cu toată seriozitatea și răspunderea și i s-au creat toate condițiile pentru a satisface cerințele artistice și politice ale oamenilor muncii. Privită deci cu venita seriozitate, actuala expoziție a amatorilor — care dovedește neîndoiebnic talentul multor exponanți, ca și optimismul, viziunea lor tonică asupra vieții — stârnete totuși nedumeriri și chiar nemulțumiri. Și acestea se adresează în primul rând organizatorilor expoziției și acelor artiști profesioniști care au instruit respectivele cercuri plastice. Firește, este cunoscut faptul că, în afara cercului plastic de la Uzinele „23 August”, care are o vechime de trei ani, celelalte s-au înființat de foarte puțină vreme (cel mai „bătrîn” are doar șase luni de existență).

Nu se pot pretinde, într-un răstimp atât de scurt, realizări de mare valoare într-un domeniu al artei care necesită mult, foarte mult studiu. Luăm în considerație și faptul că primele noțiuni de desen și pictură se capătă lucrând la subiectele cele mai ușor de realizat și aflate cel mai la îndemână: pei-

sajul și natura moartă. Dar o expoziție pr supune o judicioasă selecționare a materiei prezentate — având drept criteriu valoarea sa tematică și artistică și nu etalarea masivă a tuturor exercițiilor de atelier. O expoziția din parcul „I.V. Stalin” abundă peisaje și naturi moarte, destule din ele re lizate stângaci, fără măiestrie și care nu justifică existența pe panouri.

Ne întrebăm ce criterii au condus comisiile de triere și selecționare atunci când, fără pr multă exigență, a permis expunerea tuturor acestor lucrări de „laborator”, bune doar pentru a-i indica autorului etapele drumului său evolutiv spre măiestrie, dar nu pentru a reprezenta într-o expoziție. Este inadmisibilă abundența de lucrări rupte de actualitate, din care lipsește sau e foarte slab reprezentat chipul omului înaintat (lingă care artistul amator lucrează cot la cot în producție și imaginea muncii patriotice (pe care o de făsoară însuși artistul amator și tovarășii săi). Iar această abundență indică o adevărată carență, mai gravă decât aceea a proastei organizări a expoziției: slaba instruire ideologic-artistică a pictorului amator și a către artistul profesionist ce-i cultivă îndrumă creația plastică. Omul muncii ce petrece orele răgazului în fața șevaletului este în mod firesc inclinat să transpună grific oamenii și aspectele acelei vieți care e mai bine cunoscută. Instructorii trebuie să dezvolte această tendință naturală și săn-

Artiștii plastici amatori din București — sau, mai precis, o parte dintre ei activând în cadrul a nouă cercuri plastice — și-au expus din nou lucrările, într-una din sălile parcului „I. V. Stalin”.

Fenomenul acesta, de neînchipuit în trecut, ne-a devenit astăzi familiar: după orele de activitate profesională — muncitorul, tehnicianul, funcționarul, medicul iau în mână paleta și penelul și, sub ochiul atent al instructorului cercului plastic, deprind tainele plasticii și își valorifică talentul aflat pînă atunci în stare latentă, embrionară. Apoi, o expoziție oferă publicului rodul străduințelor acestor artiști amatori. Talente din popor, care altădată s-ar fi stins necunoscute, au azi posibilitatea să se dezvăluie, să se dezvolte, să cucerească poziții înaintate în artă, să contribuie nemijlocit la revoluția culturală din țara noastră.

Artiștii plastici amatori din București — sau, mai precis, o parte dintre ei activând în cadrul a nouă cercuri plastice — și-au expus din nou lucrările, într-una din sălile parcului „I. V. Stalin”.

roman
de Maria ROMAN
Capitolul XVII.

(Urmare din numărul trecut)

Pregătind raportul pe care i-l ceruse Ali, Alex nu-și dădea seama cînd trecuse timpul. Se înserase; era aproape șapte. Trebuia să coboare să se întâlnească cu Ali. Ceva mai tîrziu, în jurul orei nouă, avea transmisie.

Străzile erau pustii. Impuscăturile care se auzeau din cartierele apropiate făceau să plutească peste oraș un aer de neliniște. Alex ascultă atent. Mai dese ca de obicei, astăzi se auzeau impuscăturile se încrucișau cu lătratul mitralierelor și cu exploziile grenadelor. Părea că în mai multe puncte ale orașului se dădeau lupte în toată legea. „Oare aceasta să fie ultimul act, despre care-mi vorbea Ali?” se întrebă tulburat.

Cum pînă la întîlnire mai erau doar cîteva minute, se plimbă puțin pe bulevard. Nu întîlni nici un hitlerist și nici un polițist. În fața sediului unei organizații de colaboraționiști văzu baricade. Ce să se fi întîmplat? Stătuse toată ziua în casă, întocmind planul pentru lichidarea rețelei și pînă din telefon convorbirile lui Roni, așa că nu știa nimic din cele ce se petrecuseră afară. Un minut înainte de opt ajunsese la locul fixat pentru întîlnirea cu Ali. Acesta îl aștepta.

— Ei, cum merge, băiete? — îl întrebă vesel.

— Bine. Am adus raportul scris...

— Ali zîmbi malițios.

— Nu ne mai trebuie...

— Alex nici măcar nu încercă să-și ascundă dezamăgirea.

— Nu mai trebuie?! Vasăzică chinul nu s-a terminat încă? Dar cât o să mai continue, Ali, eî? — și adăugă mîhnit: nu mai pricep nimic!

— Totuși e simplu — zîmbi Ali. Nu mai avem nevoie de raportul tău scris, pentru că la ora aceasta e preferabil să ni-l expui verbal.

— Adică? — se încruntă nedumerit Alex.

— Ali îl privi o clipă misterios, apoi fluieră încet.

Dintr-un gang apropiat ieșiră una după alta patru umbre. Făcînd cîteva pași spre ei, Alex îi recunoscu pe marinarul de pe „Sfîntul Nicolae”, apoi pe George și pe încă doi tineri din defecament. Nu-i venea să creadă. Băieții, la o întîlnire cu el? Dar asta înseamnă... înseamnă că s-a terminat totul!

Cînd îl văzu pe Alex, marinarul se repezi la el și începu să-l sărute.

— Lasă-l Mik, ai să-l sufoci! — interveni emoționat George.

Cei alții aoi tăceau, nîmiți și stînjeniți. Îi strînseră mina lui Alex, fără să poată spune un cuvînt. Nu știau cum să-și ceară iertare pentru tot ceea ce fuseseră în stare să hînuiască despre el. Porniră cu toții împreună, muți de bucurie. Într-un tîrziu, Ali rapse tăcerea:

— Astăzi îți lichidăm rețeaua, Alex. Am trimis organizațiilor noastre din provincie adresele agenților de acolo și dispoziția să-i aresteze imediat. Vezi, deci, că nu mai avem timp de rapoarte scrise. Ne ajută să facem chiar acum un plan de acțiune și încă în seara asta punem mina și pe cei doi de aici. Și să-ți mai dau o veste: Helene a ta a fost găsită. E la țară. Oamenii noștri au luat legătura cu dînsa. Și, în același timp, toate măsurile de precauție ca să nu i se poată întîmpla nimic rău. Ce zici de asta?

Giuit de emoție, Alex nu putu decît să zîmbească. În cele din urmă, rosti:

— E bine... La nouă trebuie să fii însă la Roni pentru transmisie...

În felul acesta băiatul credea că-și poate ascunde tulburarea.
— Mari naru! îl luă pe după gît.
— O să fim cu toții — rise el. Tot îi plac patronului musafirii!
În mai puțin de o oră puseră la punci amănunțele atacului arm. de alifei, nu prezenta greutăți prea mari. Doi dintre ei, conduși de Alex, urmau să coboare în casă pe ușa principală, iar ceilalți trei — prin scara de serviciu. O dată ajunsî în casă, le era ușor să-i aresteze pe toți.
Cînd Alex ajunsese la ușa casei lui Roni, nu se făcuse încă ora nouă.

★

— Ești gata? — îl întrebă Roni pe Alex, intrînd în odaia de lucru de la mansardă.

— Era singur. Băiatul își stăpîni cu greu o exclamație de ciudă.

— Gata, domnule Roni — spuse el, întunecat deodată.

Îl asigurase pe Ali că Roni va veni la el cu Schmidt. Pornind de aici, stabiliseră să-i prindă pe amîndoi sus, în odaia, și abia pe urmă să coboare la Jean. Soluția aceasta avea avantajul că era cea mai puțin zgometoasă. Dar iată că Roni venise singur la transmisie. Trebuia găsită imediat o alta ieșire, ceea ce complica situația în mod neașteptat.

— Ce faci, Alex, nu începi? — îl trezi șeful din gânduri.

— Credeam că-l așteptăm pe domnul Schmidt — spuse Alex pe un ton voă nepăsător.

— Nu vine — îl lămuri Roni. Are treabă jos.

Răspunsul îl neliniști și mai mult pe Alex. Poate că Schmidt a rămas cu cineva și, în cazul acesta, cine știe cîte persoane mai sînt în casă. Planul lor nu mai era bun la nimic. Trebuia refăcut înainte să fie prea tîrziu. Cum să-i anunțe însă pe băieții care intraseră în casă o dată cu el? Ascunși sub scară, marinarul și Ali așteptau semnalul lui ca să urce și să-i aresteze pe cei doi. Acum, însă, vechiul plan devenise inaplicabil. Se hotărî brusc cum să procedeze. Deschise aparatul și-și transmisese imediativul. Peste două minute, postul celălalt îi răspunde. Fără să arunce nici măcar o privire pe hirtia pe care i-o întindea Roni, începu să semnalizeze. Avea de comunicat centrului un mesaj personal. Roni observă ceva suspect în atitudinea lui.

— Ce-i asta? — întrebă intrigat. N-ai obținut încă legătura? De ce durează atîta?

— Alex nu răspunde. Fără să-și ia ochii de la aparat, continuă să transmită. Roni simți puțin primădă în aer. Pentru prima oară, în reacțiile lui Alex ceva era altfel decît prevăzuse.

— Ce faci acolo? De ce nu transmiți grupe de cinci litere? Ce faci acolo?

— repeți Alex și duse mina la buzuar.

— Mai iute decît el, Alex își scoase revolverul.

— Nici o mișcare! — îl somă și cu mina liberă apăsă încă de cîteva ori pe maneta, încheind cu un sunet prelung de alarmă.

— Ce-i cu tine, Alex? Ai înnebunî? — se miră Roni prostest.

— Nu, domnule Roni, n-am înnebunî — spuse liniștit Alex — dar am ajuns la concluzia că e timpul să termin cu toată povestea asta stupidă.

Lui Roni nu-i mai rămăsese decît să încerce să câștige timp.

— Ce spui tu acolo, băiatule? — bolborosi el. Da? ce crezi despre mine? Doar mă cunoști...

— Alex se ridică și porni de-a-nadratelea spre ușă.

— E exact — spuse el — vă cunosc foarte bine. Tocmai de aceea vă previn: la prima mișcare, trag!...

După ce ajunsese cu spatele lipit de ușă, căută clanța cu mina. Deschise ușa și fluieră încet. Pînă să intre Ali și Mik, marinarul, Alex, sprijinit de perete, îl ținu pe Roni sub amenințarea revolverului.

— Așa, deci cu unul am terminat — constată Ali arătîndu-se în prag. Mik, usurează-l pe domnul de armă.

— Marinarul îl căută pe Roni în buzuar. Scoase un revolver.

— Ce să-i faci, domnule, roata se învîrtește — îl consolă el ironic, în timp ce-l percheziționa. Ieri eu, astăzi dumneata...

Roni amușise. Înțelegea în sfîrșit că totul era pierdut. A ajuns la capătul puterilor, se lăsă pe un scaun.

— Dar Schmidt unde e? — întrebă Ali oarecum alarmat.

— Are treabă jos. N-a urcat astăzi — îi explică Alex.

asă a artistului amator și nu să o anihileze în sterile studii peisagistice sau de natură oartă. După cum tot ei trebuie să-i valorifice simțul de observație critic, prin cultivarea caricaturii legate de activitatea profesională, iar simțul frumosului și prin realizarea unor lucrări de artă decorativă. Aceste preocupări primordiale au fost neglijate de instructori și lucrul acesta îl dovedește din lin actuala expoziție a amatorilor.

Jana DİNULESCU:
Scenă de muncă

Este absolut necesar ca în acest sens să se îndrepte eforturile concentrat și susținute ale conducătorilor cercurilor plastice bucureștene, pentru a-și îndeplini cu adevărat misiunea lor educativă.

Expoziția dovedește totuși — așa cum spuneam — existența unor talente promițătoare.

Gh. Lăinicănu, lăcătuș, expune două izbutite lucrări, intitulate „Peisaj industrial“ (acuarelă) și „Arna de la fereastră mea“ (laviu), care constituie și un succes al cercului artistic „Grivița Roșie“. Stilul precis, interpretarea personală și măiestria îmbinării de umbră și lumină — servind unei teatice clare — sint indicații că, mergând pe drumul început, autorul va da în viitor crări și mai expresive.

Plin de vibrație și entuziasm este tușul lui Constantin, pregătit de cercul plastic de la Uzinele „23 August“, intitulat „Grup de onieri“. Aceași artistă expune și o compoziție de mai largi proporții, „1907“, având un caracter profund dramatic, nu numai prin trăsăturile personajelor, ci și prin ambianța saizajului sumbru și a atmosferei apăsătoare. Ici însă, unele greșeli de desen (perspectiva, liniile și în special picioarele) dăunează isabndlului. Ii recomandăm artistei să fie ai atentă la detaliu și mai ales să se oprească supra temelor optimiste, în care izbutește ult mai bine.

Înzestrat este și Dumitru Codrișan, vopsitor, de la cercul plastic „Grivița Roșie“, care expune „Portretul unui coleg“. Din expresivitatea lucrării sale, mulți pictori tineri ar avea ce învăța. Dar nu trebuie să se lase antrenat de ușurința cu care realizează peisajul nesemnificativ.

Același cerc plastic s-ar putea mindri și cu Avram Guran, elev, în vîrstă de 16 ani, care se distinge cu câteva desene în tuș, armonioase și avînd o linie sobră și precisă. Este regretabil că tînărul se ocupă exclusiv de peisaj — în care, e adevărat, reușește să prindă unele și esențialul, și pitorescul — ignorînd însă, în tematica sa, omul și realizările lui. Bine îndrumat, va da fără doar și poate lucruri mult mai bune și utile.

Mircea Nicolau, tehnician, colorează frumos și știe să pună în valoare detaliile desenului în uleiul intitulat „Interiorul curții mele“.

Nu e lipsită de interes nici compoziția în ulei a lui Grigore Iosifescu, elev, care reprezintă o studentă la tablă: vadește posibilitatea de a prinde linia, de a așeza compoziția în pagină, de a contura frumos, pe alocuri, mișcarea. Ii lipsește însă atenția la detaliu și face unele greșeli de desen care strică armonia. Ar trebui să exerseze mai mult în redarea expresiei chipurilor.

Merită să fie menționate și o serie de compoziții ca „Fabrica de bere Rahova“ de Constantin Liciu, muncitor; „Peisaj industrial“ de Virgil Preda, ofițer; „Scenă de muncă“ de Dinulescu Jana; „Peisaj industrial“ de Marin Constantin, muncitor; com-

poziția „Muncitori la lucru“ de George Crăciun, tehnician.

Iată însă și câteva din lucrările ce dăunează ansamblului. Așa, de pildă, Petru Damian se prezintă cu două uleiuri — peisaje din București (grupuri de case) nesemnificative, spălăcite, în care predomină albul și galbenul, peisaj de o factură care se vrea „modernă“; se simte aici influența nefastă a unor expoziții personale din ultima vreme. Această pictură nesănătoasă, devitaminizată parcă, în care albul în loc să marcheze optimismul exprimă descurajarea, nu are ce căuta printre lucrările plastice ale artiștilor noștri. Liliانا Rafael, studentă, excelează în cele câteva peisaje expuse printr-o stilizare excesivă, pictează voit ilustrativ, iar liniile strimbe, illogice, căutat neterminat dau lucrării ei un caracter hibrid.

Mai există și o serie de lucrări în care se vede buna intenție a amatorilor, dar din care lipsește măiestria, ba chiar priceperea, cum ar fi cele ale lui Gruiu Popescu, elev, sau ale lui Cornel Dumitrescu, student.

Așteptăm cu mult interes bienala republicană a artiștilor plastici amatori, al cărei preludeu l-a constituit, printre altele, și expoziția din parcul „I. V. Stalin“. În vederea acestei manifestări de mari proporții, instructorii cercurilor plastice trebuie să privească cu mult mai mult simț de răspundere munca ideologică, educativă și profesională pe care o desfășoară cu amatori, să le stimuleze creația și să o îndrume spre măiestria realist-socialistă. Numai astfel, expoziția bienală va putea da măsura talentelor aflate în mijlocul poporului și va marca un real progres.

Șt. BANU

Ano CONSTANTIN: Grup de pionieri

Ali se întoarce spre Roni.

— E singur?

— Da... Nu... Nu, e cu doi nemți — se hotără deodată. Vedeți, eu... eu dumneavoastră... din totdeauna... să știți... — încercă să se justifice Roni.

— Știm tot ce avem nevoie — întrerupse sec Ali. Mik, rămâi aici cu el și-l surpraveghezi. Dar fără prozii, ne-am înțeles?

— Nu mă lăsați cu el! O să fim cuminte, va spun tot ce vreți, numai nu mă lăsați cu el!

— Vino-ți în fire! — îl invită cu dispreț marinarul. Eu nu am decît porocia de „asasin“, meseria și-am cedat-o duminic.

— Să mergem — îi spusese Alex lui Ali. Bagă revolverul în buzunar. Deocamdată n-avem nevoie de el.

Cobori repede treptele. Ali rămase în hol, într-un fotoliu, ca și cînd ar fi așteptat pe cineva.

Alex intră în bucătărie și deschise ușa din spatele scara de serviciu. Pe palier așteptau George și unul dintre cei doi tineri din detașamentul pe care-i aduseseră cu el. Stăteau de pază la ușa din față.

— Hai deți înăuntru, băieți! — le spusese Alex. Tu, George, te ascunzi aici și bași de seamă să nu iasă nimeni. Ștefan vine cu mine.

Apoi Alex se duse și hăt în ușa dormitorului. Nora apără imediat.

— Ce-i, Alex? Cu mine ai treabă?

— Mă ierlați, doamnă — se scuză politicos — domnul Roni vă reoagă să urcați pînă sus la magazie.

După ce Nora plecă spre magazie, Alex îi făcu semn lui Ștefan, care pînă dea după cotul coridorului.

— Repede după ea, să-l ajuți pe Mik.

Alex se întoarce în hol să-l ia pe Ali, apoi împreună intrară în odăița lui Jean. Englezul privi supărat revolverele din mîinile lor, dar nu schiță nici cel mai vag gest de apărare.

— Sintem de la Frontul de Eliberare — spusese rece Ali. Nu trebuie să vă temeți. N-o să se stîngă nimeni de dumneavoastră.

— Faceți o confuzie, domnilor — replică ușurat englezul. Sint în armata lui Montgomery și, în această calitate, aliatul dumneavoastră.

— Avem cîteva telegrame primite și trimite de dumneavoastră, care dovedesc contrariul. O perchezitie o să ne convingă poate că n-am înșel.

— În orice caz, de îndată ce va fi posibil, vă vom preda autorităților engleze.

Il închiseră și pe Jean sus, în odăița de la mansardă, împreună cu ceilalți.

Partea cea mai grea abia urma să fie făcută. După toate aparențele, Schmidt și ceilalți se aflau în biroul lui Roni, fără să bănuiască nimic din cele ce se petreceau în casă. După ce îl chemară și pe George, Ali și Alex se apropiară în liniște de ușa biroului. Alex dădu să apese pe clanță, dar Ali îi făcu mina. Se temea ea ușa să nu fie încuiată pe dinăuntru. În acest caz, o încercare de a o deschide i-ar alarma înaintul pe nemți. Ii făcu semn lui Alex să hătă. Bătutul înfelese și lovi ușor de două ori cu degetul în ușa.

— Intră! — se auzi de dincolo glasul lui Schmidt.

Deci ușa nu era încuiată. Deschiseră brusc amîndoi, și Alex și Ali, cu revolverele în mîini. George rămase afară.

— Nici o mișcare! — porunci Ali.

În birou erau Schmidt, un ofițer neamț și Nicol, șeful-adjunct al poliției. Ofițerul și Nicol se ridicară în picioare, galbeni. Ali îi dezarmă cu ușurință. Schmidt, așezat în fotoliul din fața biroului, urmarea scena nemieșii. Cînd Alex se apropiase de el să-l perchezitioneze, se prefăcu că ridică mîinile, dar fulgerător lovi cu dreapta lampa de pe birou, care căzu pe parchet și se spurse, cufundînd biroul în întuneric. Ali trase un foc spre tavan. Din spate locul unde se găsea Schmidt porniră trei împușcături. După aceea se lăsă o liniște desăvîrșită. Deși în încăpere erau cinci oameni, nu se auzise nici măcar o răsunare, de parcă, pînă în, fiecare și-ar fi oprit respirația. În elipa aceea, de afară, de pe coridor, străbătul deslușit pînă la ei chemarea lui George:

— Veniți încoace, băieți! Nu vor să se predea!

George văzuse pe sub ușa lumina stingîndu-se și apoi auzise împușcăturile.

Se gândise să intervină, dar în întuneric aportal lui ar fi fost ineficace. Preferase să adopte o stratagemă. Intr-adevăr, Schmidt se lăsă înșelat. Convins că toată casa e plină de atacatori, renunță să mai spere într-o salvare. Totuși, nevrînd să se lase prins ca un șoarece și știînd că timp de cîteva secunde, din pricina întunericului, celor dinăuntru o să le fie aproape imposibil să-l nimerescă, răsturnă biroul și trase la întâmplare cîteva focuri, în timp ce sărea spre ușa. Ali se temea să uzeze de revolver, ca nu cumva să-l lovească pe Alex, așa că neamțul ieși nestîngherit din birou. Pe coridor, însă, pînă dea George. Il zări pe Schmidt țîșnind pe ușa biroului și descărca în el țîșni gloanțe. Acesta se clătină blestemînd și căzu.

Cînd se aprinseseră lumînile în toată casa, Schmidt era mort. Ii aduseră în biroul lui Roni și pe cei de sus.

— Acum, domnilor — le spusese Ali — noi am terminat. Să se socotească cu dumneavoastră poporul.

★

Era spre miezul nopții. Detașamentul lui Ali mergea pe linba îngustă de nisip din lungul coastei prăpăstioase. În cap umbra tăcut Mik, indicînd drumul. Din cînd în cînd se auzeau ciocnîndu-se pietricele rostogolite de apă, dar zgomotul slab se topea imediat în vuietul necentenit al mării.

Merseră mult timp unul după altul, fără să-și vorbească. Cînd ajunse în locul unde coasta stîncosă forma o cavitate, Mik se opri și-i așteptă pe ceilalți. După ce se adunară toți, spusese încet:

— După cotul ăsta e golful farului. Așteptați aici pînă mă duc sus să văd care e situația.

Mik se cătără cu băgare de seamă, aproape lipit de peretele de stîncă. Cînd ajunse sus, se țîri cîteva metri pe burtă. În sfîrșit, reuși să vadă cazemata și singura santinelă care se plimba de colo-colo. Mik o luă înapoi, tot țîrîndu-se pe burtă, și coborî să raporteze. Ali se gândi puțin, apoi decise:

— Alex, George și cu mine urcăm pe aici. Ceilalți o fău de-a lungul țărmului. După ce Mik lichidează santinela, atacăm cazemata.

Alex înainta pe coaste și pe geaunchi, privind fix silueta santinelei. Peste o clipă, desluși umbra culcată a lui Mik care, mișcîndu-se pe nesimțite, aproape lipit de pămînt, se apropia de santinelă.

În elipa cînd interceptase convorbirea din care aflase despre arestarea marinarului necunoscut, băiatului nici prin gînd nu-i trecea ce importantă va căpăta acest fapt. Cînd își închipuia ce s-ar fi întimplat dacă detașamentul n-ar fi dat peste Mik, se înfiora. Groaza cea nenorocite care pînă de orașul n-ar fi putut fi împiedicată. Pentru că Mik avusese dreptate: nemții minaseră portul cu intenția ca, la plecare, să-l arunce în aer. Iar după toate probabilitățile, mașina infernală de unde porneau cablurile aducătoare de distrugere se afla în cazemata, dominînd golful de care se apropia cu cîteva zile înainte vasul „Sfîntul Nicolae“.

Deodată, Alex văzu umbra lui Mik înălțîndu-se brusc și sărînd. În elipa următoare era la pămînt. De atunci încolo, băiatul nu mai fu în stare să înregistreze diferențial tot ceea ce se întimpla. Auzi împușcături și strigăte, văzu oameni alergînd, alergă și el... Bătălia nu dură decît vreo zece minute. Încordarea lui Alex mai scăzuse, așa că recunoscu vocea lui Ali care striga:

— Ochiți farul și stingeți-l!

Se auzi o rafală lungă de pușcă-mitralieră. Alex căută din priviri lumina farului. N-o mai găsi. În aceeași clipă, din spore orăș izburară cotcodacurile a zece de mitraliere. Mii de gloanțe fosforescente brăzdară cerul. Capitala țării trecase la sfîc!

Ali veni lîngă Alex și-l îmbrățișă. Apoi îi arătă farul din golf:

— E semnalul pentru cei din oraș că am tăiat cablurile, că portul nu mai e în pericol și că, deci, pot începe lupta. Încă un far pe care l-am stins, Alex! Iți datorăm mult, băiete!...

Alex tăcea mult de emoție. Cuvintele lui Ali îi readuseră în minte textul mesajului personal către centrul cu care pusesese pentru totdeauna capăt transmisiilor postului fascist: „Farul 4 nu s-a aprins și nu se va aprinde vreodată!“

P I S I C A

- foileton -

de

P. DINESCU și I. CRAIOVEANU

Orcea liniștit, în fotoliu. Ochii întredeschși, cu verdele ca o dungă subțire și perfect imobilă, trupul ghem, mustățile pleoștite. Ai fi spus că nu vede și n-aude nimic. Ai fi spus că acum — când mina omului o mătură brusc — se va rostogoli pe podea ca o cârpă. Căzu, într-adevăr; dar în fracțiunea aceea de clipă, trupul i se destinse și se răsuci ca un arc... și căzu în picioare.

— Ești o pisică deșteaptă! — cuvântă Mihail Zahariuc. Mulțam frumos pentru sfat.

Și se adinci în fotoliu și-n gânduri.

★

Era inspirat. După câteva ore, planul fu gata. Un plan tot atât de simplu și de ingenios ca și saltul prin văzduh al „muzei“ cu codița birligată. Mihail Zahariuc zîmbea mulțumit. Vin revizorii... Ei, și?

Plecă la fabrică — tocmai se luminau a zi ferestrele — și-i chemă la el pe șeful magaziei de produse finite. Convorbirea fu scurtă. Omul ieși după câteva clipe. Mai familiar ca de obicei (fi făcu „șefului“ cu ochiul, gest care, spre uimirea secretarei, trecu fără cuvenita ripostă!), dar mai zoritor la treabă ca niciodată. Fu zărit sărind cite trei treptele magaziei. Curînd, doi voinici rostogoleau în urmă-i ceva...

Un nou produs al fabricii? Nu. Nu un produs de fabrică. Era un produs... natural.

★

... S-a întimplat în primăvara asta, la Vădeni, la fabrica de conserve „Zagna“. Au sosit în inspecție patru revizori. Patru revizori de la Galați, de la Direcția generală de revizie și control. Însărcinați să cerceteze activitatea tehnico-financiară a fabricii pe anul 1957.

— Pofțiți, tovarăși revizori... Pofțiți...

Au intrat în magazia finitelor, oglinda fabricii. Trecînd pe lângă magazionerul frînt de mijloc ca un veritabil acrobat de cauciuc, Zahariuc i-a făcut un semn cu capul, elocvent, către ușă: „Să nu ne deranjeze nimeni. Avem de lucru“. Într-adevăr. Din primele clipe, vigilența celor patru s-a manifestat cu ascuțime: Un butoi! Un butoi în mijlocul magaziei! Trona, pîntecos, printre sutele de cutii și borcane minuscule, ca un rege de comedie în mijlocul supușilor săi. Cei patru l-au tricolit intrigati. Și l-au ciocănit (era plin), și l-au mirosit (era vin), iar explicația lui Mihail Zahariuc: „ni l-au trimis birocrații de la M.A.T., în loc de oțet!“ s-a dovedit sinceră pe deplin.

Curat birocrații! Era vin tămțios, trandafiriu și rece ca gheața.

L-au „verificat“ în pahar. În patru pahare. Și iar în patru, pentru verificarea verificării. Și-n încă patru apoi, pentru succesul „inspecției“ ce debutase cu descoperiri de senzație.

... Dar o fi oare tot așa pînă la fund?

Întrebarea a pus-o unul dintre revizori. Se spune că Mihail Zahariuc ar fi ridicat din umeri; și c-ar fi spus (suspect! Foarte suspect!) că el unul n-ar putea jura. Dar că a asigurat toate condițiile pentru cercetarea la „pro-fund“ a problemei. Adică: friptură de pasăre, mujdei de usturoi, telemea, plus câteva conserve preparate special pentru oaspeți iubiți. Cei patru s-au privit cu înțeles. Prea e amabil tovarășul Zahariuc... Aici se ascunde cu siguranță ceva... Foarte bine! Să vină friptura! O să descopere ei pînă la urmă taina butoiului. Doar au 30 de zile pentru control și în magazie e răcoare și umbră. Pardon în serviete e destulă hîrtie pentru calcule.

Așa au gîndit, probabil, revizorii noștri și s-au pus cu mare însufletire pe lucru. Inspecția a durat pînă la ultima picătură de vin. Concluzia:

Toate merg bine la „Zagna“.

★

— Ce ziceți, băieți? Căzut-am bine, sau ba?

După 30 de zile, Mihail Zahariuc zîmbea. Stătea în fotoliul directorial și zîmbea. Grou și Poterașu — inginerul șef și contabilul șef — îl priveau admirativ.

Căzuseră tustrei în picioare.

★

... Dar abia plecaseră servietele regiunii, cînd au ciocănit, de data asta neanunțați, oaspeți noi la porțile „Zagnei“. A venit controlul de stat. Ancheta a fost scurtă. Rezultatele, limpezi:

— risipă de materii prime;

— neglijențe flagrante;

— absența totală, în ce privește organizarea muncii, a micului amănunt, obositor uneori, dar pe care omul e obligat să-l poarte totdeauna pe umeri.

Și acum, într-un scurt

Epilog

Vom sublinia că subsemnații cunosc „ipso facto“ întimplărilor de mai sus — au fost semnalate la vremea lor în „Scinteia“ — și că-n vara asta, cînd am trecut pe la „Zagna“, urmările fămănușai perfect așteptările. Era liniște, liniște. Oamenii își vedeau pașni de treburi și nu se auzea decît clocotul cazanelor și pocnetul sec a cutiilor ce se-nchideau; și fructele, sfîrînd ușor, își storceau laptele lor parfumat în borcanele cu etichete colorate.

— N-au mai fost revizorii pe-acî?...

— Firește că nu. Toți patru au fost aspru sancționați. Băutorul principal, Zisulescu, a fost dat afară. Ba a pățit-o și directorul general din minister pentru cele ce s-au întimplat atunci: a fost retrogradat.

— Dar Zahariuc?

— Omul a dat din umeri.

— Nimic — ne-a șoptit. Nu se știe nimic. Pesemne că-i lată cu el!

Am convenit. Foarte bine. Foarte bine, foarte firesc, foarte drept. Doar el era „șeful“, șeful întreprinderii, șeful haosului, șeful risipei. Dar după câteva zile ne-am dus la Giurgiu și pe cine credeți că l-am văzut la o fereastră, jovial și rotund, înfloritor și proaspăt?...

O, dar scena merită amănunte. Vă amintiți? Pisica toarce lenzos în fotoliu. Ochii întredeschși, cu verdele ca o dungă subțire și perfect imobilă, trupul ghem, mustățile coborite. Ai spune că nu vede și n-aude nimic. Ai spune că acum — cînd mina omului o mătură brusc — o să-și spargă capul, săraca. Ba pe cite unii îi podidesc lacrimile și-s gata să țipe: „Nu, nu! Vă rog!“ Dar într-o fracțiune de clipă trupul i s-a destins și s-a răsucit ca un arc și... cade în picioare!

Și dintr-un salt e iar în fotoliu. Și se linge pe bot. Și Zahariuc îi zîmbește și-i face complice cu ochiul. A primit drept sancțiune... transferul ca șef al serviciului aprovizionării la fabrica „Fructonil“ din Giurgiu!

★

Aici cariera lui Zahariuc s-a sfîrșit brusc:

— În numele legii, în numele poporului, ești arestat!

Zîmbetul lui Zahariuc se transformă într-o grimasă. Ochii i se deschid larg, a spaimă. Totul se terminase altfel decît gîndise. De astă dată pisica nu a mai căzut în picioare.

ilustrație de D. NEGREA

IN FILM INCINOS

responsdență din Roma
de Bruno ROSSI

Pe ecranele italiene a început să ruleze filmul „La revedere Roma”, inspirat după cîntecul cu același nume. Acesta este prima coproducție italo-americană pe care o difuzează casa „Metro Goldwyn Mayer”. În vreme ce unul dintre eroi fredonează melodia „principală”, argoul ecran al cinemascopușii se infățișează o uriașă pamă a Romei, privită de sus. Vență după secvență, apar ecte din cele mai pitorești ale ății eterne”: Coliseul, Fm din Trevi, Catedrala Sf. u, Castelul San Angelo, Fului Traian și „fatalele coline”. e o viziune feerică a unei lumi minunatăii. O imagine multiră de construcții aparținînd uror epocilor și stilurilor, o lerie de pietre scumpe care lge admirația multămii de ști veniți grupuri-grupuri din ă lumea și care forfotesc pesot sub conducerea ghizilor. lai există însă și o altă Romă, ea care nu este infățișată în ina strălucitoare de lumini e culori, aceea care este ți-ă deoparte, în partea din spa- a prăvăliei, și care nu este zentată vizitatorilor... Este na zecilor de mii de șomeri uli sau parțiali, care consti- e o zecime a populației. Este na bătrînilor lipsiți de pen- este Roma chiriilor exorbi- te, cu neputință de plătit. uați un ziar ce publică anun- i economice: el cuprinde 14 pane foarte dese cu oferte de zări sau închirieri de apar- mente. Și totuși Roma duce să de locuințe. „Vitrinele” t pline de anunțuri și machete case pentru toate gusturile, puțini se apropie de ele. De Deoarece matematica este o nță foarte exactă. Iată dezlea „enigmei”: un muncitor n salariu mediu — capul de ilie — și care are de întreținut oție și doi copii, de exemplu, ă muncește tot anul fără se îmbolnăvescă nici măcar ingură zi și, bineînțeles, fără fie concediat, are în cel mai caz un venit lunar între 60 5 de mii de lire. Dar la cit se ică cheltuielile necesare tra-

Peste chipul acestor locuitori ai capitalei italiene nici o rază de bucurie. Nici n-ar avea de ce. După statistici oficiale, Italia se află pe unul din ultimele locuri din Europa în ce privește consumul de carne și unt. Și acesta nu e decât un exemplu...

iului? Dacă duc o viață sărăcăcioasă, respectiv dacă nu mănîncă aproape niciodată carne, nu pleacă nicăieri în concediu, nu merg la cinematograful, nu cumpără ziare și nici nu au radio sau televizor, nu plătesc impozite și trăiesc într-o locuință cu chirie „fixă”, membrii acestei familii cheltuiesc în jurul sumei de 60-70 de mii lire pe lună. Chiria fixă a unui mic apartament (instabilitatea chiriei este însă inevitabilă) se cifrează la 10-12 mii de lire pe lună. Dacă această familie însă, s-ar duce numai de două ori pe lună la cinematograful, dacă ar cumpăra ziare și cite zece țigări în fiecare dimineață și dacă membrii ei ar mîncea cite 100 gr de carne zilnic, cheltuiela ar depăși cu mult cele 70 de mii de lire. Bugetul mediu al unei familii, ca să poată duce o viață cit de cit mai omenească, ca să-și permită o oarecare instruire, să-și petreacă concediul două săptămîni în afara orașului, să bea din cînd în cînd cite un pahar de vin, să mînce ceva mai multă carne și să-și permită cîteodată „luxul” fructelor, trebuie să se cifreze la 100-110 mii de lire lunar.

Dar să revenim la chestiunea locuințelor. Iată unele prețuri de închiriere: două camere și bucătărie, fără încălzire, la 12 kilometri depărtare de centrul ora-

șului, costă 18 mii de lire pe lună. Un apartament mediocru, tot fără încălzire — 25 de mii de lire. În clădirile noi, dar tot de la periferie — 40-50 de mii pe lună. În casele relativ mai vechi, fără baie și fără încălzire, se plătește pentru două camere și bucătărie 20-22 de mii de lire. La aceasta trebuie să se adauge în medie 3.000 de lire lunar pentru lumină, gaze și apă. Un bilet de intrare la cinematograful costă între 300 și 500 de lire, iar la teatru prețul locurilor se ridică de la 600, pînă la 1200 lire, bineînțeles în afară de spectacolele de gală și de operă, la care biletele costă și mai scump.

În timpul recentei greve de la Roma a salariaților din transport, nici un autobuz n-a ieșit din depou. Greviștii au cerut mărirea salariilor pentru a putea face față traiului grev. Dar nici despre așa ceva nu se pomenește în filmul „La revedere Roma”

Aristocrația și acei care trăiesc din afacerile făcute la adăpostul „Capitolului” au adunat miliarde cu lopata de pe urma speculării terenurilor pentru construirea imobilelor de locuit. Un exemplu semnificativ: familia marchizului Gerini, care posedă cca 45 de hectare de pămînt în împrejurimile Romei, evaluate la 400 de lire pe metru pătrat, le vinde în momentul de față cu un preț de 10.000, 20.000 și chiar mai mult pe metru pătrat; societatea „Funciara” a cîștigat 3 miliarde de pe urma scumpirii terenurilor de construcții.

Iată deci cauza pentru care cei mai mulți sînt nevoiți să se îngămădească în case mizere și prin barăci. Un cotidian din Roma, care a întreprins o anchetă în legătură cu această problemă, relatează că „mulțimea acelor care posibilități mai reduse se înghesuie la apusul soarelui în cele „două camere” spațioase ale locuințelor comune ce există la periferia — de dată mai recentă — a orașului, pentru „modesta” sumă de 25 sau 35 de mii de lire pe lună”.

După cum se vede, Roma mai are și o altă infățișare: o infățișare care nu apare în filmul „La revedere Roma”; și totuși aceasta este o realitate pe care nici o muzică scrisă pentru mandolină, oricît ar fi ea de melodiosă și de bine interpretată, nu reușește să o acopere. Este realitatea unei lumi în care unii huzuresc pe spînzarea celor mulți. Dar tot atît de adevărat este faptul că majoritatea poporului italian nu se mai resemnează în fața acestei situații, luptînd din ce în ce mai hotărît pentru înlăturarea cauzelor care o generează.

→ Aceasta este tot Roma. Dar despre corbe nu se spune nimic în filmul „La revedere Roma” și nici turiștii străini nu sînt conduși pe aici.

FRUMUȘETI!

Mindra familie a lui Ion Botoșanu din Iașlovăț. După cum se vede, mama a ținut ca feciorii să aibă chimire la fel cu al tăticului.

Cît de frumoasă și de veselă e hora moldovenească se poate vedea și din expresia vioristului.

— fotoreportaj —
de A. MIHAILOPOL

Un modest cartonaș cu o invitație a Comitetului de femei din Rădăuți m-a purtat deunăzi pe meleagurile Moldovei de miazănoapte, pe plaiurile acelea pline de amintirea gloriei

cu care s-au acoperit străbunii noștri în aprige bătălii pentru libertatea patriei. Se minuna întreaga lume apuseană din veacurile trecute — căreia nu-i era cunoscută altă armată decît cea îmbrăcată din cap pînă în picioare în zale grele, cu coifuri și armuri ferecate în nituri de jumătate de țol — de vitejia oastei acesteia de țărani moldoveni, de opincari înveșmîtați în ițari și cămeși albe ca spuma laptelui, cu cojocel înflorat și căciuli țurcate...

Ei, tocmai despre aceste cămeși, ițari și pieptărașe înflorate vreau să spun cîte ceva, în cuvinte și imagini: Comitetul femeilor din raionul Rădăuți a invitat acum cîtva timp la oraș oameni din treisprezece comune din împrejurimi. Sute de tineri și bătrîni, răspunzînd invitației, au venit îmbrăcați în cele

mai mindre costume ale lor *Parada portului național* din raionul Rădăuți.

Să pregătești o asemenea nifestare nu-i treabă de loc ură, însă succesul obținut a plătit pe deplin eforturile.

Priveam încîntat și uimit odată defilarea aceea de rare mușeți ale creației populare.

dăinuiesc, e drept secole; dar cînd și mai purtat oare țăr noștri muncitori m natele veșmînte cu tita demnitate de meni liberi, ca Sărbătoreșcul m festării îl dădea numai frumusețea tului rădăuțean ci, ales, puterea de v și creație a ace oameni admira ieri niște urgisiț soartei, astăzi stă pe munca și desti lor.

Plete ninse de anii cei mulți, inimă mereu tînără și strănepoți cu duimul... Sînt prietenii noștri Gheor ghe Molocea și Ignat Boloca.

Am asistat la s de-a dreptul em nante. Bătrînul Gh ghe Molocea, de 8 ani, și-a înfîlțit tenul, Ignat Bol după mai bine de zeci de ani. S-au pu ca doi logodnici, așezat pe o bancă tăifăsuț în tihnă, pînînd fuiorul ai tirilor, înveselînd de cîte o șotie din pilărie ce mai în cise amarul acelor ani. Sing regret al lui Molocea este nemaifiînd tînăr ca Marand:

FORȚĂ

A.C. „8 Mai” din Frătăuții Noi, nu poate fi și el frunțaș e dinsa...

Am admirat laolaltă cu toți utenii pe membrii familiei Ion Botoșanu din Iaslovăț. Și-i: înalt ca bradul, cu o față frumoasă și vrednică; și costumele lucrate de mii, pentru bărbat, pentru cei băieți ce se tot înalță spre metri și pentru fetița care dă mamei ca două picături. În sala „7 Noiembrie” ticsită, scena dușina de jocul sprințelor din Frătăuții Noi ar așa le place să-și zică. Și așa nu vă fac acum cine a premiul întâi:

Ind au venit șiștii nemți, ba- acestea și-au uns blănurile poale de coasă și salbele argint. Li știau să-și poareți. Ascun- și fost și pălăria arsă în boruri, șiată spre vîrl, și Boloca — nu despărți de ea tru nimic în e — și pana de n a ținut-o as- să. A scos-o în patruzeci patru, cînd s-a ns în horă a- ri de băietani, gînd:

„babele” din Frătăuții Noi. Frumusețea și originalitatea și ea lor. Iar în aceste salbele ale argint, una avînd peste ea de bucăți, și o greutate de 3 kilograme.

„Hai de-a roata măi, fișiori, De-o sută șinzeși di ori!”

Babele strigau și ele. Una chiar se lăuda că a ținut în brațe o ditamai pușcoace cu roată, în timp ce flăcăul blond ce avea o steluță roșie în frunte o juca pe fie-sa, „care rîdea, maică, cu gura pin’ la urechi”.

Multe mi s-au povestit. Am făcut chiar și fotografii, după cum vedeți. Toată lumea era mulțumită. Cineva însă, mi-a spus-o așa, de la obraz:

— Bineînțeles, nici nu pot con- cepe să nu fotografiați și realiză- rile noastre!

Viorica lui Dumitru Țigănaș din Frătăuții Vechi. Nu-i va fi anevoie să-și găsească mire pe plac. Așa-i?

— Adică? — îl întreb.
— Uite așa! Avem o uzină metalurgică, o fabrică de spirt frunțaș pe ramură, străzi noi, șosele, un complex sportiv, o casă a culturii cu sală de teatru, o maternitate, o fabrică de cărămizi, școli... etc. etc.

A zîmbit; era mîndru de realizările raionului.

Dar era să uit. Comitetul femeilor din Rădăuți a organizat și o expoziție de artizanat, care a atras mii de vizitatori. Am văzut cu această ocazie cele zece motive clasice din țesături: coarnele berbecului, furca, rățușca, crucea, floarea creată mică, floarea creată mare (trandafirul), riul, coprișnița, cîrligul și brădulețul.

M-am întors la București cu sufletul plin de bogăția și frumusețea imaginilor, iar în auz îmi stăruie și azi atîtea cîntece și strigături fără seamăn.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

VIAȚĂ LIBERĂ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
P	R	I	E	T	E	N	I	E	S	
A	E	R	A	P	E	P	R	O		
C	A	A	L	I	C	E	P	O		
E	L	I	B	E	R	A	T	O	R	I
A	I	S	J	A	R	A				
A	O	L	I	A	L					
B			P	O	J	E	D	I		
T	R	O								
I			I	R	A	I	S	M		
B	A	B	A	T	A	R	A	S	T	
A	T	O	O	I	A					

ORIZONTAL: 1) Pentru întărirea ei între popoare militează de 41 de ani marea Uniune Sovietică. 2) Poate fi curat, rarefiat, ozonat sau chiar... liber — Minerale, gaze sau... curgătoare — Pentru (lat.). 3) Precum — Le folosește vinătorul — Petre Constantinescu. 4) Ostașii sovietici, pentru noi. 5) Tipăritură — Cărbuni aprinși. 6) Vas de lut — Fiu (arh.) — Alumina. 7) Aparține uneia din naționalitățile conlocuitoare din patria noastră — Sint în stare — Diminutiv masculin. 8) Traian (abr.) — L-au suferit în vara aceasta imperialismii americani și englezi, cînd poporul irakian, dornic de libertate și independență, și-a proclamat republica sa — Pășune. 9) Capitalism intrat în faza de descompunere, generator de războaie de jaf și agresiune, cel mai periculos dușman al păcii, progresului și libertății popoarelor. 10) Reprezentant al clasei căreia poporul nostru i-a smuls demult puterea din mîni. 11) Cal — Regimul de prădalnică exploatare și încălecare a libertății popoarelor pe care imperialismii le consideră „înapoiate”.

VERTICAL: 1) Tei scump popoarelor din întreaga lume — Emisfera în care sînt situate țările lagărului socialist. 2) Adevărată — Conflict de felul celor pe care vor să le provoace imperialismii (sing.). 3) Altit — Aer (fig.) — Vitamină. 4) Descurcăreț — Căpetenie arabă. 5)

Gînditor materialist din Grecia antică — ... Rico, insulă din America Centrală, transformată într-o veritabilă colonie a imperialismilor yankei. 6) Ținut în Grecia — Cel de-al doilea salariu, pe care oamenii muncii din țara noastră îl primesc peste retribuția binească, sub forma asistenței sanitare, a dreptului la odihnă, cultură etc. 7) Așa cum erau oamenii muncii din patria noastră în timpul regimurilor burghezo-moșieresti (sing.) — La telefon. 8) Hidrocarbură — Scriitor sovietic, autor al cărții „Se prefăcume”. 9) Eugen Petrescu — Însă — Lanșă. 10) Patria noastră scumpă — A aștepta. 11) Minunata orînduire lipsită de exploatare și asuprire, pentru construirea căreia luptă poporul nostru.

Sfaturi practice

CURA DE STRUGURI ȘI BINEFACERILE EI

Odată, cînd cineva a adus vorba într-un cerc de prieteni despre proprietățile binefăcătoare ale fructelor, am auzit un medic spaniol:

— Fructele cele mai indicate pentru o cură datătoare de sănătate sînt strugurii.

Și a explicat:

— Strugurii sînt foarte bogăți în vitaminele A, B și C. Ei conțin de asemenea 120 până la 150 gr de zahăr la kilogram, precum și fier, calciu, fosfor, sodiu etc. în cantități apreciable. Un kilogram de struguri ne dă 700 până la 900 de calorii; este deci un aliment prin excelență energetic. În plus, aceste fructe sînt excelente pentru detoxicarea corpului și pentru stimularea intestinului lenitiv. În cariera mea — a precizat medicul — am recomandat adesea cura de struguri în combaterea artrismului și a afecțiunilor hepatice sau renale. Și, tot așa, am recomandat această cură femeilor, ca unul din cele mai bune tratamente pentru menținerea frumuseții.

— Pentru menținerea frumuseții? — am întreb atenuat.

— Da. E cît se poate de normal, dacă ținem seama de faptul că un ten răvășit sau o ținută dizgrațioasă sînt, în majoritatea cazurilor, con-

secințele proastei funcționări a ficatului și intestinelor. Recomandînd, deci, cura de struguri, nu fac altceva decît să combat cauza răului și să dovedesc o dată în plus că frumusețea merge mîna în mîna cu sănătatea.

— Și cum trebuie urmată această cură? — am întrebat.

— Mîncînd în fiecare zi, timp de 3-4 săptămîni, de la 500 gr la 1 kg de struguri, boabe sau storci. Se pornește de la 500 gr și se mărește doza cîte puțin în fiecare zi.

Am mai aflat apoi că cei care vor să se îngrășe trebuie să ajungă pînă la 1,500 kg pe zi, fără a reduce ceva din mesele obișnuite, iar celor care vor să slăbească li se recomandă să nu depășească doza de un kilogram de struguri pe zi și să-și reducă porțiile la fripturi la grătar, salate, brînzeturi (fără sosuri, fără piine și fără lichide). Luați întîre mese, strugurii vor diminua pofa excesivă de mîncare pe care o au oamenii grași. Și aceasta fără nici un risc de anemie, deoarece calitatea nutritivă a strugurilor compensează din plin diferența de hrană necesară corpului, fără a îngrășa.

JOSIANA

Flăcăii din comuna Arbore cunosc vrednicia fecioarelor din comuna Hornodnicul de Sus. „Că — după cum spun ei — cine nu cată azi o nevastă harnică”

Consumați noile sortimente
de
Vinuri

De vânzare la toate magazinele alimentare și în unitățile de alimentație publică.

Pentru
SEZONUL de VARĂ

Cumpărați pentru copil dv. confecționați din țesături de bumbac.
SORTIMENTE NOI DE:

*rochite,
pantaloni de joc,
pantaloni scurți
și șorțulețe*

Au fost puse în vânzare la toate magazinele de specialitate ale comerțului de stat.

ÎNTRERINDEREA COMERȚULUI CU RIDICATA DE
PRODUSE ALIMENTARE,
DEVA.

Consumatori,

cereți la toate unitățile alimentare din regiune:
produse zaharoase, paste făinoase, vinuri, băuturi spirtoase și lichioruri.
Magazinele sînt bine aprovizionate cu sortimente bogate și variate.

LA 5 ȘI 20 ALE FIECĂREI LUNI APARE
R E B U S
REVISTA IUBITORILOR DE PROBLEME DISTRACTIVE

Cooperativa „Arădanca
ARAD

Str. Ceaikovski nr. 11
EXECUTĂ:
Țesături de diferite mărimi și modele
Covoare din lînă model „Arădana”
Tricotaje din lînă și bumbac pentru copii.

La magazinele cooperatiei de consum
din **REGIUNEA HUNEDOARA**

găsiți un bogat sortiment de:
textile, încălțăminte, confecții și articole de marochinărie și parfumerie,

O.C.L. Alimentara PETROȘANI

vinde în toate unitățile sale din Valea Jiului
variate sortimente de:

produse zaharoase, vinuri, băuturi spirtoase, lichioruri și paste făinoase.

HUSSEIN ȘI UMBRELE LUI...

de Septimiu LĂZĂRESCU

„Regele are nevoie de baionete“... Așa scria, anul trecut, binecunoscutul „Wall-Street Journal“ despre micile și urtentele nevoi ale tânărului rege Hussein al Iordaniei.

Firește că, oricâtă bunăvoință aș fi avut, unul n-aș fi putut să-i dau nici măcar baionetă de sămînță. Și, ca să fiu drept, elul deznădăjduit al ziarului bancherilor americani nici pe departe nu era adresat năvoinei mele. El bătea într-altă parte: urechile guvernului de la Washington. n-a rămas fără ecou. Guvernul american s-a grăbit să acopere, cum spuneam, micile și urtentele nevoi ale monarhului hanit. I-a dat baionete. Adică, să ne-nțelegem: „baionetă“ aici e floare de stil, cu ocaz care iz arhaic. Căci cine nu știe că, azi, prea faci treabă cu baioneta, armă depălă? Așadar, aici e vorba de tancuri, de nuri, de arme automate. De asemenea baionete avea nevoie regele și asemenea baionete a dăruit cu generozitate guvernul american. Dar pentru care motiv avea nevoie?

Bietul rege era — cum mai și este deomdată, cînd scriu aceste rânduri — mult ea îmbulzit din toate părțile de marea draste a poporului „său“ iordanian. Se știe deobște că amorul violent ajunge să fie părător. Și atunci, ce te faci? E simplu: tinzi baioneta! Să vedem: îi mai dă mina nerezatului să se bulucească asupra-ți cu buna lui pasiune?

Totuși nu oricine poate crede, în anii noștri, cînd puține tronuri au rămas nevătămate, un rege — fie el și al Iordaniei — este nenințat de atîta dragoste din partea supuilor săi. Cum se face, deci, că regele Hussein atît de iubit?

Să vedeți.

Majestatea sa e un băiat șarmant. Face parte din vechea, nobila și mai ales celebră dintr-o hașimiteilor. Din spița asta, guvernul britanic a tot luat cite un exemplar și a pus — ba aici, ba colo — rege peste cite o țară arabă. De pildă, pînă mai deunăzi, adică nă-l-a omorît cu dragostea poporul irakian, domnit în Irak alt hașimit, regele Feisal, ir primar cu Hussein al nostru. Ei bine, lați de la mine: cum te pune rege guvernul britanic, arabul te și îndrăgește „la nemurire“, și mai poate după tine, se topește vîzînd ochii, te-ar mîncă de viu — de dragoste. Unde mai pui că băiatul regal — nu numără cît douăzeci și trei de ani — și-a făcut, ca zic așa, studiile chiar în Anglia. Oricum, învățat la colegiul aristocratic din Harrow la școala militară din Sandhurst. Aici, înca-l-ar mama, s-a englezit cu totul, a călătorit mare respect pentru coroana britanică, deprins boxul, s-a pasionat după automobilism și aviație, a îndrăgit filmele americane și gangsteri și a cunoscut fete. Cum între timp taică-său, regele Talal, a fost declarat rău, iar junele a împlinit douăzeci de ani, englezii l-au pus rege pe dînsul, fiind siguri că pot fi siguri de el. Și nu s-au înșelat. Hussein al nostru nici cu o iotă n-o să-ți iasă în vorba englezului. Dădeau semne bietii iordanieni că vor să fie ei stăpîni în țara lor zicea colonialistul că e bine, în această împrejurare, să-i împrăste cu niscaiva gloanțe și să umple cu dîșii pușcăriile? Hussein, biet ascultător, a făcut întocmai. S-a alăturat Egiptului ca să alcătuiască în deplină dependență Republica Arabă Unită, iar colonialistul a zis că n-ar strica acum o așa-să „Federație Arabă“ pentru contracarare? Hussein, de conivență cu vărul său Feisal (dumnezeu să-l ierte, că are ce-i ierta!), a înjghebat repezeală federația de care praf și pulbere a fost ales. Guvernul iordanian, condus de abulsi, a denunțat tratatul anglo-iordanian, în care trupele majestății sale britanice își

făceau de cap în Iordania, și a manifestat simpatie pentru unitatea arabă, iar colonialistul i-a șoptit hașimitului la ureche că e timpul să demită guvernul? Hussein l-a demis și a băgat în pușcărie mulți miniștri, cum și nenumărați cetățeni care și-au manifestat prea zgometos simpatia pentru acest guvern popular demis. Cînd, la presiunea maselor iordaniene, englezii au fost siliți să-și ia tîlpășița și cînd, în Orientul Mijlociu s-a creat — vorba lui John Foster Dulles — „vid“, iar „doctrina Eisenhower“ a ținut morțiș să umple vidul acesta, Hussein a primit zece milioane de dolari peșin, niște armament modern de toată frumusețea și a început să asculte de americani, cum în ajun ascultase smirnă de englezi.

Acum, se știe, în înțelegere cu patronii yankei, colonialiștii englezi au descins în Iordania ca, în mod direct, s-o apere — cică — de „o agresiune indirectă“. Iar Hussein, pentru ca totul să meargă la sigur, a decretat legea marțială pe toată întinderea bieteii țări.

În citeva cuvinte, cam asta ar fi. Și povestea s-ar putea intitula: „Unde duce sefa de petrol a anglo-americanilor și nevoia lor de puncte strategice pe lângă granițele U.R.S.S.“

Am amintit în fugă toate acestea, ca să fim bine lămuriți de ce, încă de anul trecut, „regele are nevoie de baionete“ și cum a ajuns să le și aibă. Căci poporul iordanian, iubind grozav armatele străine devenite stăpîni în țara lui, nu-l mai slăbește cu dragostea nici pe regele care le-a adus.

Acum, prin săliile palatului de la Amman suflă un vînt de nebulie. E nebulia iscată de o frică patologică, animalică. De unde băiatul nostru regal mai ieșea pînă deunăzi pe străzi în automobil blindat, precedat de nenumărați motocicliști înarmați, urmat așijderi și în părți la fel, ba el însuși ținînd în permanență mina crispată pe revolverul său automat — acum, bietul Hussein nu se mai urnește din palat. Și nu mai vrea să vadă pe nimeni. Afară, bineînțeles, de consilierii săi britanici și de proaspeții săi miniștri — slugi credincioase dictaturii majestății sale.

Deși omul se înfricoșează adesea în chip absurd, fără nici un temei, de data aceasta frica lui Hussein e cum nu se poate mai logică. E cunoscută vorba romînească: „Se teme și de umbra lui“. Da, regele Hussein a ajuns să se teamă și de umbra lui. Se pare însă că n-are o singură umbră. În spatele lui se ridică — enormă și hidoasă — umbra vărului său Feisal, pe care mînia poporului irakian l-a trimis în lumea umbrelor

tocmai cînd voia să se ducă la „o sesiune“ a „Pactului de la Bagdad“. Hussein al nostru știe bine că el duce aceeași politică pro-imperialistă ca și vărul său, știe bine că politica lui e antinațională ca și a vărului său și de aceea — cum nu se poate mai logic — îi e frică să n-o pățească la fel. Și mai e o umbră uriașă care nu-i dă pace și care-i apasă umerii juvenili: e umbra amenințătoare a poporului pe care el îl calcă în picioare, dar pe care nu-l poate îngenuchea.

Sinistre trebuie să fie nopțile în palatul pustiu de la Amman! Sinistre și înfiorătoare, ca în tragediile shakespeariene, fără de măreția pe care le-o dă arta. Hussein tremură, lui Hussein îi clănțnesc dinții, dar frica lui — reală și profundă — e comică. Pentru că el însuși e comic, de-un comic lugubru.

Și umbrele înfricoșătoare sînt amestecate cu dulcile amintiri ale unui trecut nu prea îndepărtat. Ah, unde sînt zilele cînd tânărul Hussein mai putea să zboare ore întregi pe cerul iordanian în avionul britanic cu reacție „Vampir“, primit cadou și pe care îl conducea singur? Unde sînt nopțile vesele cînd monarhul dansa sambe cu numeroasele și apetisantele sale prietene? Unde-i „Mercedes-ul“ său, cu care străbătea în maximum de viteză străzile Amman-ului, amuzîndu-se să calce un copil, o femeie, un bătrîn? Unde — toate acestea? Avionul e în hangar, mașina la garaj, de prietene nu mai are chef. Frica, frica îi dă fiorii morții și nu mai cunoaște altceva decît frica.

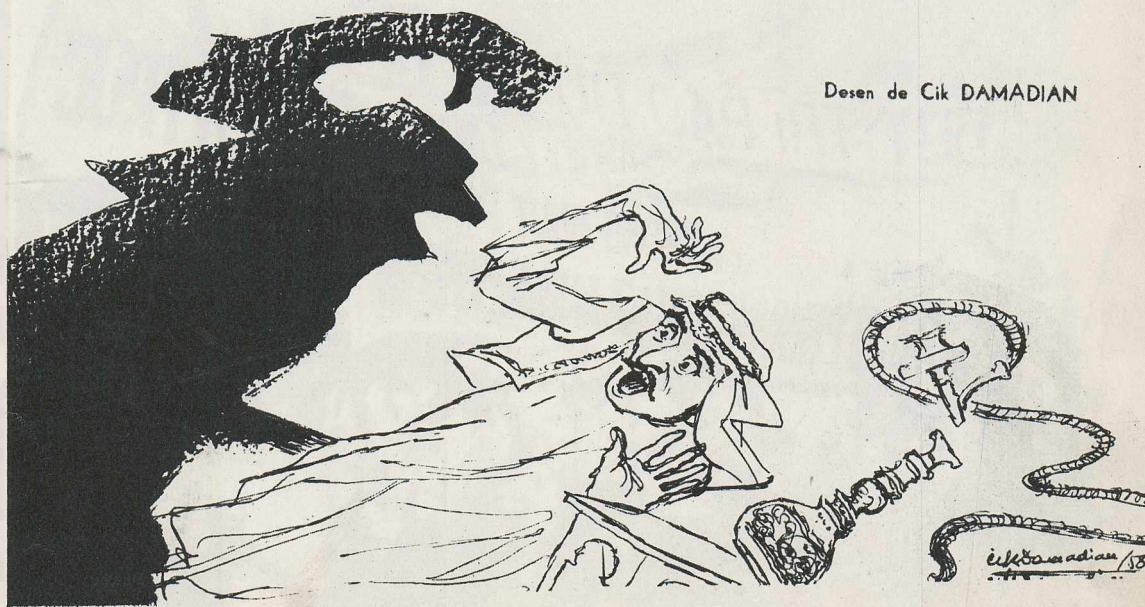
Așa se întîmplă cînd „regele are nevoie de baionete“; cînd, adică, a pornit-o împotriva năzuințelor poporului.

Dar — ca să rămînem în cadrul florilor de stil folosite de „Wall-Street Journal“ — trebuie să reproduc o vorbă veche, după care baionetele sînt bune ca să te aperi de dușmani, dar nu sînt bune să te așezi pe ele. Tânărul monarh se sprijină în ele și de aceea îi e și frică.

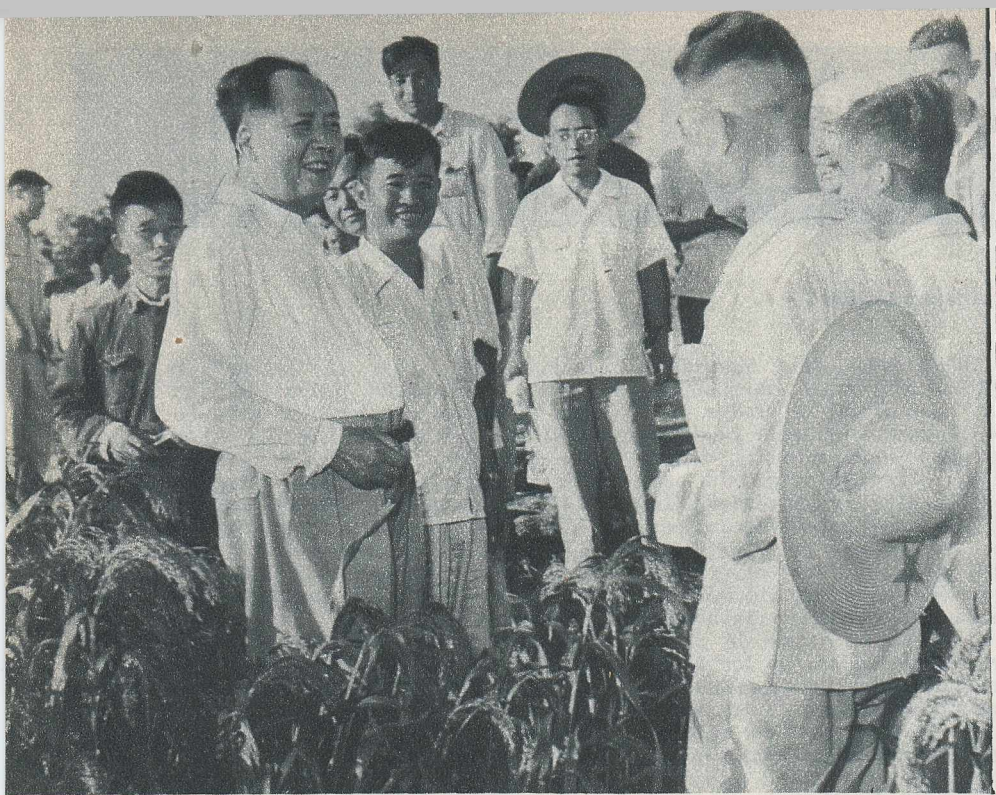
Însă, cu toată frica lui înnebunitoare, Hussein nu și-a pierdut mințile cu totul. Și-a mai păstrat atîta sînge rece cît să expedieze în grabă, la băncile londoneze și elvețiene, averea-i regală și să-și asigure astfel „un viitor liniștit“ cînd o suna ceasul măturii celei mai mari.

Așa au făcut regii totdeauna: întîi au cerut baionete de la străini, apoi i-a străbătut frica, în sfîrșit și-au transportat valorile peste hotare.

Și să mai spună cineva că nu rentează să fii rege!

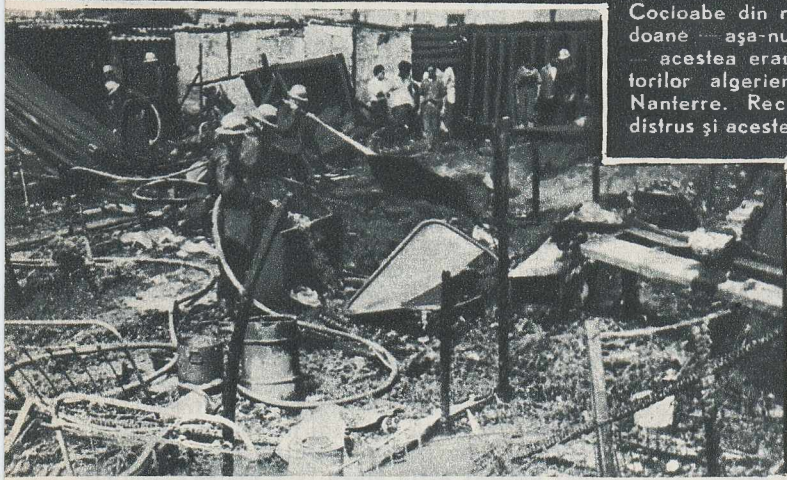
Desen de Cik DAMADIAN

Președintele R.P. Chineze, Mao Tze-dun, a întreprins recent o vizită în provincia Hopei. Cu acest prilej tovarășul Mao Tze-dun a stat de vorbă cu țăranii dintr-un sat din ținutul Hsushui.

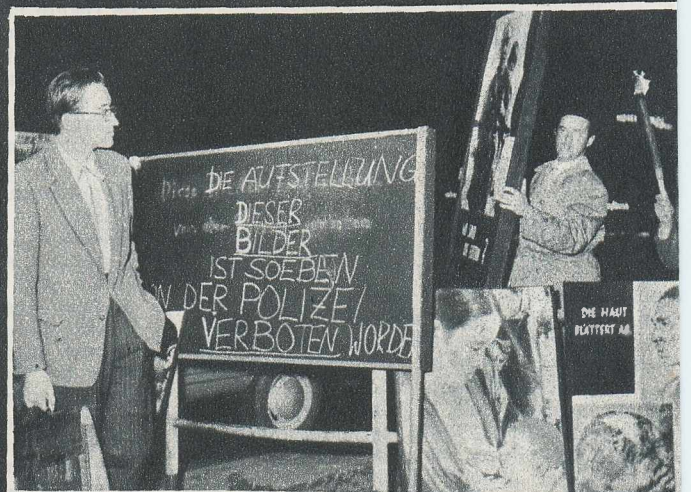

Poporul japonez dorește îmbunătățirea relațiilor dintre Japonia și R.P. Chineză. Iată o manifestație a muncitorilor din Tokio, prin care aceștia protestează împotriva politicii ostile a guvernului japonez față de R.P. Chineză.

Cocioabe din resturi de lăzi și bidonuri — așa-numitele „bidonvilles” — acestea erau „locuințele” muncitorilor algerieni din orașul francez Nanterre. Recent, un incendiu a distrus și aceste mizere adăposturi...

În furierea orărbă provocată de campania antiatomică ce a cuprins întreaga Republică Federală Germană, autoritățile din Berlinul de vest au confiscat mai multe panouri cu fotografii înfățișând victime ale bombei atomice aruncate de americani la Hiroșima. Panourile fuseseră expuse de tinerele vest-berlineze în semn de protest față de înarmarea atomică a Germaniei occidentale.

Populația Vietnamului de sud se pronunță cu tot mai multă hotărâre pentru unificarea pașnică a Vietnamului. În ciuda regimului terorist al lui Ngo Dinh Diem, la Saigon au loc numeroase manifestații, prin care populația își exprimă hotărârea de a lupta pentru restabilirea unității naționale a poporului vietnamez.

Fotocronica
FLACARII

„Popoare arabe! Libertatea occidentală vă întin de mina”.

Desen de Louis RAUWOLF, din revista germană „Eulenspiegel”.

ÎN JURUL GLOBULUI

VĂ PREZENTĂM R. D. VIETNAM

Poporul R.D. Vietnam sărbătorește la 2 septembrie ziua eliberării patriei sale și a proclamării republicii.

Nenumărate sînt succesele dobîndite de R.D. Vietnam în anii de după înfrîngerea agresorilor colonialiști francezi, siliți de eroica luptă a poporului R.D. Vietnam să încheie armistițiul în 1954. Iată cîteva din realizările obținute de poporul R.D. Vietnam în acești ani:

● Aproape toate întreprinderile distruse în timpul războiului au fost refăcute și înzestrate cu utilaj nou — spre exemplu minele din Hongay, fabrica de ciment din Haifon etc. Au fost construite de asemenea noi întreprinderi, printre care uzina de construcții metalice din Hanoi, fabrica de cherestea din Can Duong, o serie de centrale hidroelectrice, fabrica de conserve de pește din Haifon etc.

● Sectorul de stat produce astăzi 71 la sută din totalul producției industriale a țării, iar în ce privește comerțul exterior, sectorul de stat deține 95 la sută.

● În iunie 1956 a fost desăvîrșită reforma agrară. Țăranii au primit cu acest prilej 895.000 hectare de pămînt și peste 100.000 de bovine și alte animale.

● R. D. Vietnam înaintea cu pași rezezi pe calea socializării agriculturii. Astfel, pînă la 1 august 1958, au fost create în țară 133 de cooperative de producție țărănești model, 16 gospodării de stat și 157.885 grupuri de într-ajutorare în muncă.

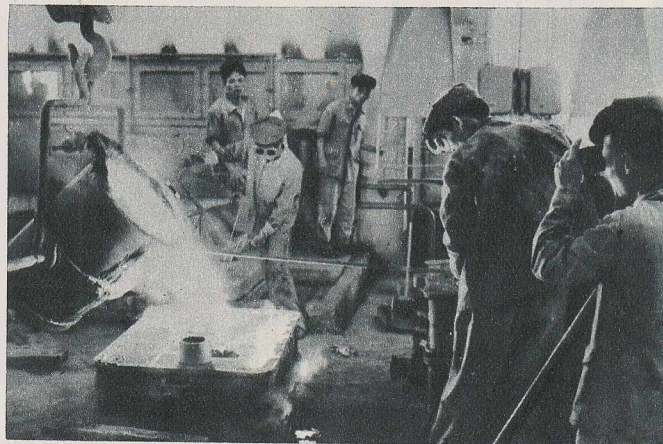
● Au sporit considerabil și recoltele. În anul 1957, cu toată seceta ce a bîntuit, s-au recoltat 4.000.000 de tone de orez și 700.000 de tone de alte cereale, în vreme ce recolta maximă în timpul dominației coloniale franceze atîngea abia 2.400.000 tone de orez pe an.

● În trei ani au fost alfabetizați 1.300.000 de locuitori, ajungîndu-se astfel să fie lichidată neștiința de carte în rîndul populației în vîrstă de 15-50 de ani.

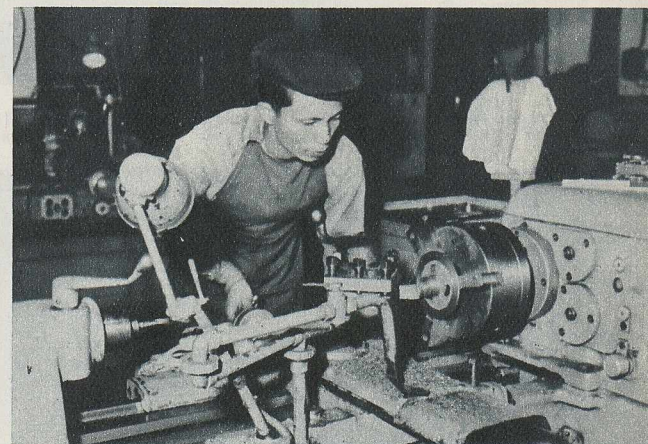
Realizările R.D. Vietnam contrastează vîdit cu situația ce domnește în Vietnamul de sud, unde populația se zbate în cea mai cruntă mizerie, datorită politicii trîdătore a cliicii lui Ngo Dinh Diem, care a aservit țara imperialiștilor americani.

Prezentăm în această pagină cîteva aspecte ale muncii pînice a poporului vietnamez, ale cărui succese le urmăm și ne bucurăm, ca ale unui popor membru al lagărului socialist.

Insuflețit de chemările înălțate ale Partidului Muncii, poporul vietnamez participă la mari acțiuni obștești. Pe șantierul stațiunii Hang-Day din Hanoi, un număr de tineri — muncitori, profesori, studenți și elevi — prestează mii de ore de muncă voluntară.

Industria grea într-o țară fostă colonială: Turnătoria marilor uzini de construcții mecanice din Hanoi face parte dintr-o uzină nouă, ce cuprinde 40 de clădiri, întinzîndu-se pe o suprafață de 52.000 mp.

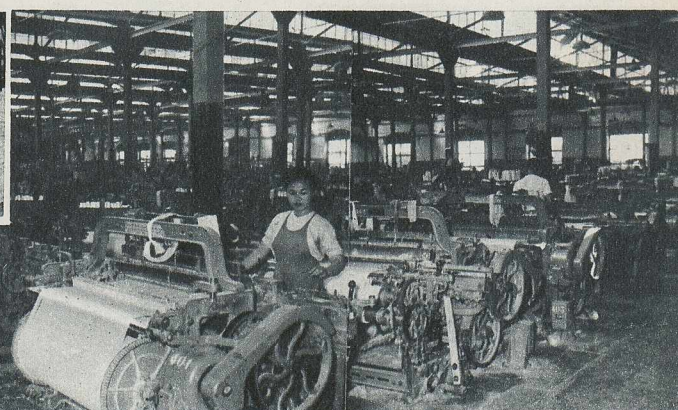
În aceeași uzină, utilată în întregime cu mașini sovietice munceste și strungarul Nguien Hu Ut, care s-a refugiat din Vietnamul de sud, unde a avut parte numai de mizerie.

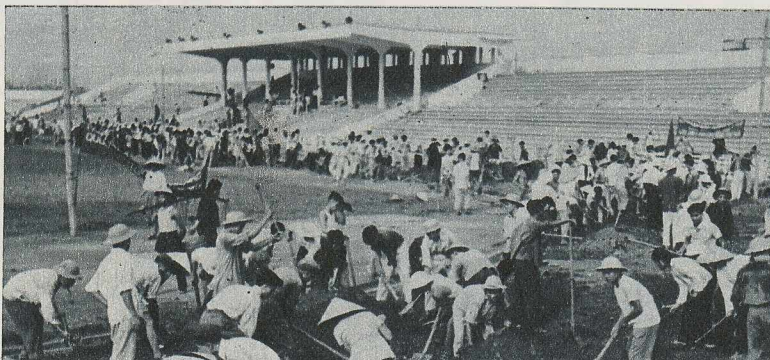
O mare dezvoltare a luat în R.D. Vietnam și cooperatia meșteșugărească. Cooperativa de sticlărie Din-Chu și-a început activitatea în 1947. De la 75 de articole, membrii cooperativei au ajuns să producă astăzi peste 400 de articole. Printre ele se numără și aceste vase din sticlă gravată.

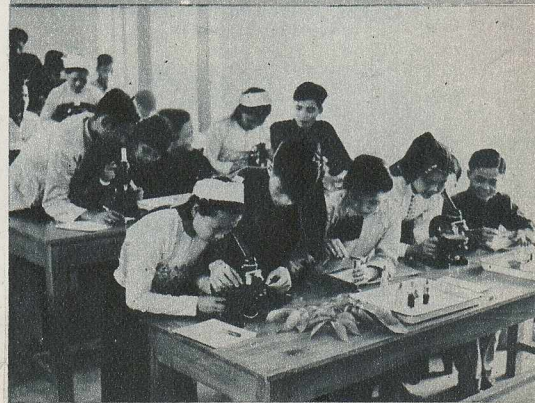
Cu războaie de țesut furnizate de sora mai mare — R.P. Chineză — harnicii muncitori vietnamezi țes pînzeturi, stoffe și tot felul de alte țesături. Producția actuală a industriei textile a depășit cu mult pe cea din timpul dominației coloniale franceze.

Bărcile se leagă de domol în apropiere de mal, așteptînd pescarii dintr-un sat vietnamez.

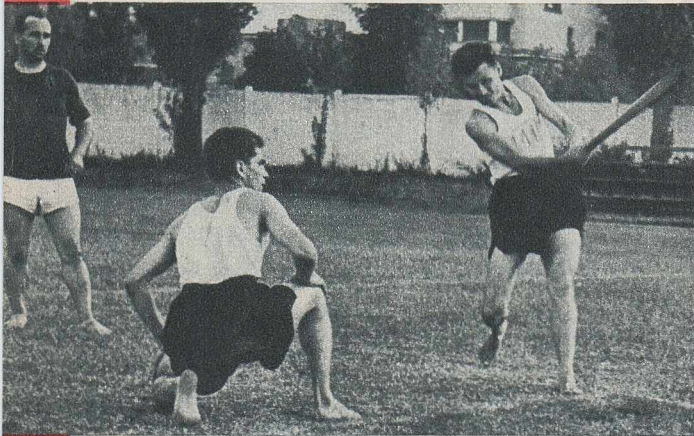
Azi, opera de culturalizare a poporului este un obiectiv de seamă al politicii partidului și guvernului R.D. Vietnam. Iată-i pe elevii unei școli secundare studînd flora regiunii respective (fotografia din dreapta). În fotografia de jos, elevii unei școli din Hanoi învață să mînuiască microscopul.

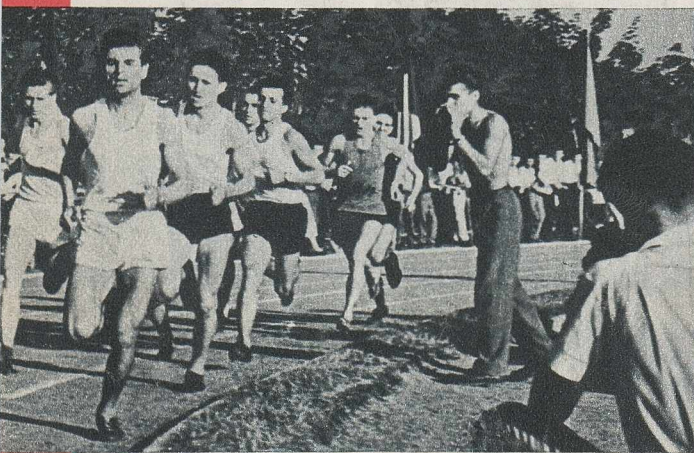
REDACȚIA: București, Piața Școlii. Casa Poștală 5507 of. 33. Tel. 7.60.10 Int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni, 26 lei; 6 luni, 52 lei; un an, 104 lei.

Săritura în înălțime. La 1,75 m. Gh. Bay (reg. Baia Mare), în plin efort, trece... însă o dată cu el trage și ștacheta.

Sportul nostru național, oină, a atras și de astă dată numeroși participanți.

Lupta strinsă între-una din seriile probei de 1.000 m. plat.

Ura! Un nou punct a fost înscris de echipa de volei preferată.

Fază din meciul de handbal dintre echipele Record-Medias și I.T.R.-București.

L-am cunoscut pe Bak-Zong Su (x) povestind noilor săi prieteni despre țara și frații lui de departe...

CONCURSUL TINEREȚII

Umbrela înserării începuseră să îmbrățișeze stadionul... În acordurile Imnului de Stat al țării noastre, utemiștii Margareta Sommer și Mihai Oancă, aceiași care cu patru zile în urmă ridicaseră drapelul pe catarg — semn al începerii întrecerilor — îl cotorău acum. Finalele celei de-a treia ediții a Spartachiadei de vară a tineretului luaseră sfârșit.

Cu ani în urmă, o festivitate asemănătoare, dar cu alți protagoniști, marcase închiderea primei competiții sportive de masă: Cupa Unității Tineretului. Era competiția care avea să declanșeze începutul unei mari și largi mișcări sportive în rândul maselor de tineret ale țării noastre. Și acum, ca și atunci, nenumărați au fost tinerii care, pentru prima oară, au participat la o întrecere sportivă. Și acum, ca și atunci, numeroase au fost prietenii care s-au legat între tinerii participanți. Și, dacă peste ceva timp o performanță sau alta vor fi trecute în noianul amintirilor, cu siguranță că prietenia ce s-a legat între tinerii Ileana Török, încătuș la „Bernat Andrei” din Timișoara, Geta Ilnițki, învățătoare din Sighet, Gh. Lovin, elev din Galați și George Pantelimon, încătuș la Bocșa Română, va dăinui multă vreme. Aceeași întâlnire va aminti acestora de tânărul coreean Bak-Zong Su, elev la școala profesională Reșița, din lotul regional Timișoara, care a ținut și el să participe, alături de prietenii lui români, la această sărbătoare a tineretului, întrecându-se la trîntă. L-am cunoscut pe Bak-Zong Su povestind noilor săi prieteni despre țara și frații lui de departe, despre suferințele pe care neguțătorii de moarte de peste ocean le-au adus în casele din țara dimineților liniștite, despre lupta eroică pe care poporul coreean a dus-o împotriva cotorpitorilor și despre munca de reconstrucție ce se desfășoară astăzi în patria lui.

Deși nu pentru toți participanții finalele au adus bucuria unei victorii, pentru toți, însă, acestea au constituit un bun prilej de a se cunoaște între ei, un îndemn spre o continuă activitate sportivă de aici înainte, iar pentru unii, un prilej de a cunoaște frumusețile primului oraș al țării. Toate acestea au făcut-o pe tînăra învățătoare Marta Dulfu, jucătoare de volei în lotul regiunii Baia Mare, să treacă peste necazul înfringerii suferite de echipa sa, gândind că la anul, cu o pregătire mai bună, rezultatul va fi poate altul.

La toate disciplinele sportive, la atletism, la oină și la trîntă, la natație, ciclism, ca și la volei și handbal, cei 994 finaliști s-au străduit să aibă o comportare meritorie. Și dacă întrecerile de handbal și volei — unele întâlniri de volei fiind totuși destul de disputate și antrenante, dar cu inegalități între echipe — nu se pot bucura de o apreciere remarcabilă, în schimb merită a fi subliniate rezultatele obținute de atleți și înotători. Amintim, printre aceștia, pe elevul Ion Paica, din regiunea Timișoara, care a obținut primul loc la săritura în înălțime juniori cu 1,81 m, și de următorii clasaiți la aceeași probă — V. Păltineanu (oraș București) și Gh. Bay din regiunea Baia Mare, ambii cu 1,70 m. Cît necaz se citea pe figura lui Paica că la 1,84 m a doborât ștacheta! Dar la anul, sau poate mai curînd...

La proba de 100 m plat juniori, tînărul A. Diaconu din București a cîștigat primul loc cu 11,4, spre bucuria antrenorului său, sportivul fruntaș Al. Stoienescu. La fel, poate fi amintit rezultatul de 5,02 m realizat de Jana Iaworski (oraș București) la săritura în lungime senioare, ca și cel de 4,87 m al Mariei Budan din regiunea Galați, a doua clasată la aceeași probă.

Cuvinte bune pot fi spuse și despre juniorii de la natație. Ion Szala, din regiunea Oradea, a înregistrat același rezultat la 100 m liber cu seniorul Ion Alexandrescu (oraș București): 1:08,7, iar cinci juniori participanți în finală la aceeași probă au înnotat pe suta de metri sub 1:10,0, lucru ce nu poate fi spus decât despre primii doi clasaiți la seniori.

... A trecut o săptămîină de cînd ultimele ecouri ale finalelor Spartachiadei de vară a tineretului s-au stins. Cel care timp de patru zile au făcut să tremă tribunele Stadionului Tineretului și ale strandului „Dante Gherman” s-au întors la locurile lor de muncă. Vor povesti celor de acasă despre emoțiile lor, despre întâmplările și cunoștințele făcute pe stadion, purtînd cu ei vie amintirea acestei mari manifestări a tineretului și prieteniei.

R. SCURTU

Fotografii de Dan BÎRLĂDEANU

„A fost greu, dar am învins. —ne relatează A. Diaconu în diat după terminarea probei de 100 m plat.

Un diacaj la plasa în meciul de volei dintre Farul-Constanța și Medicina-Craiova.

Primele trei clasate la proba de natație 100 m liber senioare primesc răsplata eforturilor lor

